CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

By grace are ye saved through faith; and that not of yourselves; it is the gift of God. Eph. 2 : 8

MARCH 18th, 1960 - No. 436 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

DE TAAL

WAARIN WE GEBOREN ZIJN

Door Rev. M. Vrieze

Wanneer een immigrant zijn bijbel leest krijgen oude woorden soms plotseling een verrassend nieuwe glans. Ik denk aan het verhaal van het pinksterfeest in Jeruzalem. U weet nog wel, die pinkstervreemdelingen waren toentertijd stomverbaasd toen ze daar in de stad die Galilese plattelanders bezig hoorden. In hun verbouwereerdheid hebben ze tegen elkaar gezegd: "Hoe bestaat het. Moet je die mensen daar toch eens horen. Deze spreken de taal die ik als kleine jongen sprak! Ze praten allemaal de taal waarin ik geboren ben!"

Het duurt nog een tijdje voor het weer Pinksteren is, maar ik vermoed dat U die verbaasde opmerkingen van de vreemdelingen in Jeruzalem nog wel kent. **De taal waarin wij geboren zijn,** zeiden ze. In die taal werden de magnalia dei, de grote dingen Gods hun verkondigd. **In die taal** raakte dat machtige evangelie regelrecht en onontkoombaar hun diepste innerlijk. Zo, op die manier, konden ze dat evangelie eenvoudig niet ontlopen. De taal waarin wij geboren zijn is blijkbaar een wel heel directe weg naar ons hart.

Wie denkt nu niet aan de taal waarin wij geboren zijn? De taal waarin wij ons kindergebedje leerden opzeggen en onze kameraadjes de huid vol scholden. De taal waarin we later iets van de preek begonnen op te vangen en waarin we ons meisje ten huwelijk vroegen. De taal waarin we felle politieke debatten hielden en waarin we ons kwamen melden bij de emigratiecentrale ....

* * *

Dat ze in Canada een andere taal spraken wisten we. Maar dat dat Engels zo moeilijk te overmeesteren zou blijken, nee, dat hadden we eerlijk gezegd toch niet verwacht.

In een vorig artikel hebben we aandacht gevraagd voor de taalmoeilijkheden en toen de taal genoemd integratie-probleem nummer één. Daarin stonden we niet alleen. Dat bleek trouwens al uit een publicatie van het Department of Citizenship and Immigration. Nu is het een ding om integratieproblemen aan te wijzen, maar een ander ding om in zulke problemen de weg naar een werkelijke oplossing te wijzen. Dat blijkt al meteen wanneer we proberen in deze taalmoeilijkheden een weg uit het struikgewas te vinden. Dat er genoeg struikgewas staat is duidelijk.

In de eerste plaats leven wij blijkbaar graag, ondanks ons "nuchter" calvinisme, bij enkele mythen. Niet alleen doet de mythe nog steeds opgeld dat met de emigratie "het beste deel" van de Nederlanders het land hebben verlaten. Dat het officieel rapport "De Gaande Man" dat verhaal van inhoud heeft beroofd doet de meesten niet veel. Maar we hebben ook onze "taal-mythe". Het is het verhaal dat wij Nederlanders het snelst en het best de Engelse taal hebben leren spreken hier in dit immigranten-volle land. Met een kleinerende minachting kun je velen soms horen spreken over Oekrainiers, over Italianen, over Duitsers en hun slechte Engels. Ten bewijze van onze uitnemendheid citeren we dan complimentjes van Canadese zijde met betrekking tot onze "talenkennis". Het wordt tijd dat we eens ophouden met in die mythen te geloven. Zulke verhaaltjes richten echt niet veel goeds uit onder ons.

Het Engels van "onze mensen" is werkelijk niet zo best als velen menen dat het is. Of wij als Nederlanders nu nog niet zo'n gek figuur slaan wanneer we in dit opzicht worden vergeleken met immigranten van andere afkomst, is helemaal niet belangrijk. Ons Engels is in doorsnee eerder belabberd slecht. Zeker, er zijn heel wat goede uitzonderingen. En het onderwijs in de Nederlandse scholen werpt voor velen goede vrucht af. Maar luister nu eens in onze kerken wanneer er Engels preeklezen is. Hoevelen zijn er die dat eigenlijk zo kunnen dat niet maar wij, maar vooral anderen eerlijk kunnen zeggen dat het zo "goed" is? Woon eens een vergadering bij waarin Engels de gebruikte taal is. Velen houden hun mond maar, hoewel ieder zien kan dat ze eigenlijk zitten te wippen op hun stoel of in hun bank om ook eens wat te zeggen. En degenen die het woord voeren? Is het vaak niet een beetje erbarmelijk Engels dat ze uitbrengen?

In dit verband zegt het niets dat we kunnen wijzen op enkelen in iedere groep of kerk die voortreffelijk de Engelse taal weten uit te spreken of weten te gebruiken. Zulke mensen vind je in Nederland zelf ook bij vele honderdtallen. Maar hier hebben we het immers over onze Nederlandse immigranten als geheel genomen.

* * *

Nu moet gezegd worden dat "onze mensen" zich in het dagelijks leven wel weten te redden. Het gebrek aan goed-Engels belemmert de meesten niet flink aan te pakken. Misschien wel voor een belangrijk deel juist door het zich niet bewust zijn van dit gebrek! Een zekere zelfingenomenheid t.a.v. onze kennis van het Engels kan ons echt niet worden ontzegd! We vinden al heel gauw dat ons Engels prima is. En de opmerking: "Ik? Ik heb geen last met de taal meer!" ontglipt nogal eens snel aan heel wat lippen.

Deze mentaliteit wordt soms sterk zichtbaar in het kerkelijk leven. Ieder weet dat velen zich haasten willen, vooral in de kerkdiensten, naar een uitsluitend gebruik van de Engelse taal. Het is vaak wel eens humoristisch mensen daarvoor in het Nederlands (sic) te horen pleiten. Nu is het niet onze bedoeling hier breeduit over het taalgebruik in de kerken te gaan spreken, om op die manier ons blad in een uitgebreide discussie te betrekken. Maar wel willen we op deze tendenz nog wat nader ingaan.

Schaf het Nederlands in de kerk af, zo luidt veler leuze. Ze bedoelen dat het gebruik van de Nederlandse taal **nu**, zonder uitstel of tijd van overgang, al moet worden afgeschaft, voorzover het de kerkdiensten betreft tenminste. De opmerking dat dit dan toch wel geestelijke verschraling bij velen zou kunnen veroorzaken, achten ze van geringe waarde. Dat dit sociologisch een misgreep zou zijn vinden ze "quatsch".

Wat drijft deze mensen ertoe zo fel hun leuze te proclameren en hun zin door te drijven? Het kan niet zijn dat deze mensen zo perfect de Engelse taal beheersen. Spreek hun maar eens aan in een wat ingewikkeld Engels woordgebruik en U doet al snel de ontdekking dat ze er geen syllabe van begrijpen. Zie deze mensen maar eens aan tijdens een Engelse preek en U ontkomt niet aan de indruk dat ze hoogstens de helft van wat gezegd wordt ook werkelijk kunnen vastgrijpen.

Het kan ook niet zijn dat deze mensen zo volgaarne hun best willen doen zo goed en volmaakt mogelijk Engels te leren spreken (hoewel zeker de kerkdienst daarvoor niet de aangewezen plaats is) want het percentage van deze mensen dat werkelijk via cursus of school zich heeft geworpen op de studie van de taal is te verwaarlozen klein.

Is het dan misschien dat deze mensen bezield zijn van de apostolaatsidee? Willen zij hun kerkdiensten wagenwijd open hebben voor anderen die alleen maar Engels spreken? Maar het is dan toch vreemd dat óok in kerken waar

(Vervolg op pag. 2)

De vierjarige Anna Maria Javalcik van Tsjecho-Slowakije neemt kalm de omgeving van haar nieuwe land in zich op bij aankomst op Malton Airport als één van de familie van drie, die naar Canada gebracht zijn in het schema van het Vluchtelingenjaar. Men ziet haar hier met haar moeder en Novica Bojovic van het International Institute van Metropolitan Toronto. Het gesprek wordt stellig gevoerd in DE TAAL WAARIN ZE GEBOREN IS. (Zie nevenstand artikel.)

WERKEN WONEN EN LEVEN IN CANADA

Het boekje "Werken, Wonen en Leven in Canada", dat wij in ons blad hebben aanbevolen, blijkt niet voor inwoners van Canada beschikbaar te zijn, doch uitsluitend voor belangstellenden in andere landen. Een exemplaar, dat ons ter kennisname werd toegezonden vermeldde (per abuis) de prijs van 25 ¢, waardoor de indruk werd gevestigd, dat het te koop is.

Enkele lezers, die tevergeefs hebben geprobeerd, het boekje te kopen, schreven ons hierover, waarna wij ons met het Department of Citizenship in verbinding hebben gesteld, vanwaar wij het boekje hadden ontvangen.

Op deze wijze hebben wij een klein getal van deze boekjes voor onze lezers mogen ontvangen, doch de voorraad is thans geheel uitgeput. Wij hebben de door ons ontvangen boekjes doorgezonden aan de lezers, die ons daarom het eerst geschreven hebben. Verder is er nog slechts één mogelijkheid om dit boekje te krijgen, nl. door aan familie of vrienden in Nederland te verzoeken, het aan te vragen bij de Canadese Ambassade, Visa Section, Carel van Bylandtlaan 12, Den Haag en het dan naar Canada over te sturen.

CANADA'S TWEEDE "STEEL-CITY"?

Tussen Montreal en Sorel, dicht bij de plaats Contrecoeur, is een nieuwe staalstad in Canada in opbouw. Het centrum wordt gevormd door een haven die 5 jaar geleden door de Iron Company of Canada werd gebouwd. Aanvankelijk dacht men dat deze haven, ingericht voor de overslag van Labrador erts in de meerschepen, geen nut meer zou hebben, zodra de Seaway geopend zou zijn. Inderdaad varen de ijzerertsschepen deze haven thans voorbij, doch inmiddels heeft men van de zijde van enkele staalconcerns belangstelling voor deze haven, die $4.5 miljoen heeft gekost, verkregen. Naar schatting zal op vrij korte termijn in het gebied van Contreceur voor $200 miljoen worden geinvesteerd. De Steel Company of Canada is reeds begonnen met de bouw van een buizenfabriek, terwijl de Dominion Steel and Coal Corporation voorbereidingen treft voor de constructie van een koud- en warm walserijbedrijf. Voorts zal zich een groot aantal hulpindustrieën in het Contreoeur district vestigen.

Het Labrador ijzererts wordt thans van Ungava en Noord Quebec aangevoerd naar de staalfabrieken in het midden westen van de Verenigde Staten en Canada. De vestiging van een primaire staalindustrie in Contrecoeur die uiteraard ook Labrador erts zal gaan verwerken, zou tot gevolg kunnen hebben dat de daar vervaardigde staalprodukten zouden kunnen concurreren tegen de produkten vervaardigd uit Amerikaans erts, omdat bij het ertsvervoer van Labrador naar Contrecoeur niet alleen tijd, maar ook tolgelden worden bespaard. Op de duur zouden de ertsen uit het Ungava district zelfs een belangrijke concurrent van de Amerikaanse en Canadese ertsen, die in het gebied van de Grote Meren worden gewonnen, kunnen worden.

Volgens een zegsman van de Iron Ore Company of Canada staat het gebied langs de St. Lawrence dat gelegen is tussen Montreal en Sorel aan het begin van een zeer grote ontwikkeling, die een vergroting van de Canadese vraag naar ijzererts tot gevolg zal hebben.

HUWELIJK EN GELOOF

Naar *Christian Heritage* bericht zijn in Amerika gedurende de laatste vijf jaren vijf rooms-katholieken naar protestantse kerken overgegaan tegen iedere protestant, die rooms werd.

De oorzaken, die voor deze overgangen werden gegeven, zijn ook zeer interessant. Gemengde huwelijken speelden een belangrijke rol, maar wat in het ingestelde onderzoek de meeste aandacht trekt is het feit dat zo'n groot gedeelte van de rooms-katholieken, die protestant werden, dit deden om leerstellige redenen.

Van de rooms-katholieken, die protestant werden, deden 23.7% dit in verband met hun huwelijk, maar 68.1% besloten tot deze verandering omdat zij aan hun nieuwe geloof de voorkeur gaven. Daartegenover gingen 89.4% van de protestanten, die rooms-katholiek werden, tot de roomse kerk over in verband met hun huwelijk, terwijl slechts 7.4% verklaarde dat dit was om leerstellige redenen.

(I.C.N.)

De Taal

(Vervolg van pag. 1)

twee Engelse kerkdiensten zijn evangelisatiecommissies nog maar steeds klein van omvang zijn!

Neen, er zit iets anders achter. Iets dat feitelijk nogal voor de hand ligt. Deze mensen voelen het immigrant zijn, net als ieder ander immigrant trouwens, als een belemmering, als een handicap. In hun leven is er de integratie-tendenz. Zij willen zo snel mogelijk immigrant-af zijn. En, de conclusie ligt nu voor de hand: dan moeten we zo snel mogelijk juist van datgene af wat ons onmiddellijk voor iedereen als immigrant aan de kaak stelt, ons gebruiken van de taal van ons oude vaderland.

Deze redenering is strikt logisch, en volkomen begrijpelijk. En laat niemand in deze tendenz iets kinderlijks of lachwekkends zien. Zo snel mogelijk van het gebruik van die taal af die mij openbaart als een immigrant, daar zit waarschijnlijk heel wat verdriet, heel wat spanningen, heel wat eenzaamheid achter. Ja, heel het verwarrende en pijnlijke complex van immigranten-ervaringen steekt achter deze taal-opmerking. En er is de felle hoop dat wanneer we van die oude taal af zijn, we door de anderen, op ons werk, in de winkel, in het leven in de "community" eindelijk eens volledig zullen worden geaccepteerd.

Wie deze dingen rustig bedenkt zal deze tendenz zelfs kunnen waarderen. Nederlandse immigranten zijn hier niet gekomen om een Nederlandse kolonie te vormen, maar om straks welbewust een deel van het Canadese volk uit te maken. Alles wat dat proces — want een proces blijft het ondanks alles toch — kan dienen is te waarderen en te prijzen.

Alleen, laten we onze nuchterheid niet verliezen, en laten we een zuivere kijk proberen te houden op wat een **p r o c e s** is.

En dan moeten we onze ogen open hebben voor alle handelen en denken uit de reactie. En deze overhaasting in het afschaffen van het gebruik van de "taal waarin wij geboren zijn" is een handelen uit reactie. Dat zal na wat gezegd is nu wel duidelijk kunnen zijn. Het gaat erom dat wij de Engelse taal leren meester worden omdat deze taal de taal is van het volk waarvan wij willen gaan deel uitmaken. Het gaat er niet om dat wij zo snel mogelijk de oude taal zien kwijt te raken omdat we anders nog steeds voor een immigrant worden aangezien. Laat niemand zich er toch voor schamen immigrant te zijn. Steekt daar soms zoveel schandelijks in, dat we uit een ander land komen? Is het soms zo iets schandaligs om in Nederland geboren te zijn? Is het misschien iets om je over te schamen twee talen te kennen of misschien zelfs nog meer? We hebben een flinke dosis nuchterheid, en een beetje minder minderwaardigheidsgevoelens nodig.

* * *

Er zijn er die hun kinderen beslist het gebruik van de Nederlandse taal willen ontzeggen. Nu, dat vinden die kinderen dan meestal wel gemakkelijk. Het betekent voor hen een wat mindere inspanning, en daarvoor zijn kinderen altijd wel te vinden. Maar waarom deze breuk met een schoon verleden? In Nederland pogen vele ouders hun kinderen op allerlei wijze een tweede of derde taal erbij te laten leren. Kosten noch moeite worden gespaard voor bijlessen en cursussen. Moeten wij nu ineens het standpunt innemen dat onze kinderen uitsluitend één taal zullen kennen, het Engels? Dat zou toch zotternij zijn. Of zegt daar iemand dat onze kinderen aan dat Nederlands toch niets hebben in de praktijk? Dat ze dan veel beter Spaans kunnen leren of Frans? Nu, er is niets tegen om onze kinderen ook nog een van die twee talen te laten leren, maar zouden zij aan de kennis van het Nederlands niets hebben? Kunt U mij misschien dan een taal opnoemen waarin zoveel Calvinistisch erfgoed gepubliceerd werd als het Nederlands? En wie durft beweren dat onze kinderen straks "in de praktijk" daaraan niets hebben?

Nogeens, laten we toch nuchter blijven. Het is wel begrijpelijk dat velen alle sporen van het Nederlands uit hun leven en uit het leven van hun kinderen weg willen wissen om daarmee eindelijk van het odium "immigrant" af te raken. Maar het is heel wat flinker en volwassener, en ook heel wat christelijker, eenvoudig het immigrant-zijn te aanvaarden, zonder enige schaamte. Zich te realiseren dat integratie een proces is en kennis van een taal alleen maar verkregen wordt in verloop van tijd. Zich nuchter in te denken dat het kennen van twee of drie talen altijd iets beter is dan het alleen maar spreken van de Engelse taal, omdat het toegang biedt tot een rijke cultuur van andere origine dan de "Canadese".

Dit betekent dan ook een dubbele activiteit. Eenerzijds is daar het welbewust bewaren van de oude taal. Niet maar alleen in het met elkaar omgaan thuis. Daar zal het Engels langzaam-aan meer en meer inburgeren. Maar ook in de lectuur en de litteratuur uit het oude vaderland. Het zou wel een grote dwaasheid zijn zichzelf van die bron af te snijden enkel en alleen om het feit dat we nu deel willen uitmaken van het Canadese volk. Zeker voor de calvinist zou dit gekroonde zotternij betekenen.

Maar anderzijds is daar de noodzakelijke activiteit in het overmeesteren van het Engels. Die taal leert een mens niet werkelijk kennen door op straat en op het werk hier en daar wat woorden en uitdrukkingen "op te pikken", hoewel dit de meest gevolgde methode schijnt te zijn onder onze immigranten. Het leren van de landstaal op deze wijze werkt alleen maar een ontstellend taalbederf in de hand. Ieder die wel eens brieven van jonge mensen ontvangt die op deze wijze hun "Engels" hebben geleerd zal daarvan de meest ongelooflijke voorbeelden kunnen geven. Een goede cursus, waarschijnlijk een van enkele jaren (!), zal voor de meesten de aangewezen weg zijn. Onze pers kan ons daarbij uitnemende diensten bewijzen door stijlvol en goed te lezen Engels te geven in artikelen die de belangstelling van haar lezers gaande kan maken, en door voortdurend te hameren op het aambeeld van de taalstudie.

Alle overhaasting is onjuist. Maar het aandringen op een beetje meer haast in de goede kennis van het zuivere Engels is een weldaad voor iedere immigrant. En waar blijven de mannen die een goed inzicht hebben in de taal van dit volk? Niet de rijmelaars, maar de dichters en de taalkenners. Dat zij van zich laten horen in onze pers, om ons het karakter van het Engels, haar mogelijkheden en schoonheden, haar rijkdommen en achtergronden te laten zien. En wie droomt niet met mij mee van een Charivarius als regelmatige medewerker aan ons blad?

Scholarships Free Reformed University, Amsterdam

The Free Reformed University of Amsterdam offers scholarships for foreign students who wish to carry on their studies at the Free Reformed University during the academic year 1960/1961.

Preferential consideration will be given to somewhat advanced students to whom a stay at the Free Reformed University, with a view to their further academic preparation and development, may be of particular importance. The scholarships are meant for becoming acquainted with the character of the University and not for obtaining a degree.

The Free Reformed University has for its objective the cultivation of the various branches of learning in full loyalty to the authority of Holy Scriptures as the Word of God as interpreted by the Reformed Confession of Faith of the various countries.

The University has faculties for Theology, Law, Philosophy and Arts, Medicine, Natural Sciences (Chemistry, Physics, Mathematics, and Biology), Economic Sciences, Psychology, and Social and Political Sciences. There will be *four* scholarships available for the Academic year 1960/1961. The scholarship is meant as a *contribution* towards the cost of:

1. board and lodging.
2. private expenses.

Holders of scholarships will receive nine monthly payments of 140 Dutch guilders (approx. £ 13 or $ 37). It is desirable, however, that besides this scholarship they should have some other financial means, as the cost of a nine months' stay at a Dutch university amount to approx. 1900 - 2100 Dutch guilders (£ 190 or $ 550). Traveling expenses are for one's own account.

The fees for tuition and practical work are the expense of the University. The latter will also render every possible assistance in finding suitable accommodation in Amsterdam.

Every student who wishes to apply for a scholarship should produce the following data and documents. The information should be given in the order of the questions asked below. (Typed in duplicate).

1. A *statement* undertaking that, in the event of a scholarship being awarded to him,
   a. he will endeavour earnestly to accomplish his studies in the spirit of the object of the Free University, whatever his field of study may be, and to learn the Dutch language, in order that he may able to follow the lectures and read Dutch books;
   b. he will attend the necessary lectures at the Free Reformed University;
   c. he will be in Amsterdam from September 15, 1960 to June 15, 1961, except during the statutory vacations;
   d. he will produce a written report on his experiences during his stay in The Netherlands before July 1, 1961.
2. His *curriculum vitae*, containing the following data:
   a. name, christian names, date and place of birth, nationality and address;
   b. studies already completed (field of study, University, dates etc., academic degrees obtained etc.)
   c. the special field(s) of interest of the applicant.
3. *References*:
   a. a letter of recommendation from one or two professors of the faculty in which he has studied;
   b. a letter of recommendation from one or two ministers who likewise submit unconditionally to the authority of Holy Scripture as the Word of God.

As all lectures are given in the Dutch language it is desirable to learn Dutch beforehand.

Applicants will be notified before 1 May.

Applications should be sent in before 15 March with the Secretary of the Committee for International Relations, Free Reformed University, Keizersgracht 164, Amsterdam-C., Holland.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

ABC

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

CONTACT naar buiten ②

Verleden week zijn wij blijven steken in de bespreking van een brief aan de redactie, waarin wordt terruggegrepen op ons artikel "Naar de top" in Calvinist-Contact van 12 Februari j.l.

De schrijver van de brief beklaagt zich o.m., dat "if one dares to raise the question among these people (New Canadians of Dutch-Calvinistic origin, Red.) whether "integration" of the essentials of their "precious heritage" into the Canadian scene, probably might require something else than just copying from their homeland, he soon is ear-marked as betraying the christian calling here."

Hier worden punten aangeraakt, die inderdaad onder ons nogal gevoelig zijn.

Meermalen hebben wij hier mensen zich in woord of geschrift horen beroepen op uitspraken van leiders als Groen en Kuyper op punten, waarop Groen en Kuyper handelden over en met zuiver Nederlandse vraagstukken en toestanden. Hiermede is niet gezegd, dat bepaalde zienswijzen, die in Nederland tot uitdrukking zijn gebracht, hier geen toepassing kunnen vinden. Natuurlijk is dat mogelijk. Maar even natuurlijk kan dit in andere omstandigheden niet zo zijn. Wij willen het niet direct zo somber stellen als onze correspondent, maar wij zijn toch ook wel van mening dat het quoteren van mannen als Groen en Kuyper en andere voormannen met de nodige voorzichtigheid moet worden gedaan.

Wij moeten loskomen van het vooroordeel, dat iemand op een bepaald punt het onmogelijk beter kan weten dan een van die groten. Dat is wel degelijk mogelijk. Iemand die kan aantonen juister of verder te zijn dan onze voormannen van vroeger, moet het recht en de mogelijkheid hebben daarvoor een onbevooroordeeld gehoor te vinden, zonder als ongehoorzaam aan zijn christelijke roeping te worden gebrandmerkt. Wij willen geen haar onderdoen voor wie dan ook in het respect en de dankbaarheid voor wat deze groten in het Koninkrijk Gods hebben mogen doen. Ook zij spreken inderdaad nog "nadat zij gestorven zijn". Maar ons standpunt wordt niet bepaald op de autoriteit van een van hen. Die autoriteit komt alleen aan de Heilige Schrift toe.

Het is van buitengewoon groot belang te weten wat anderen gedacht en gepubliceerd hebben, maar wij moeten het toe kunnen passen op de maatschappij, waarin wij *hier* leven. In dit verband heeft Rev. Al. J. Vander Pol behartigenswaardige dingen geschreven in zijn artikel "Het lied van Damme" in Calvinist-Contact van 8 Januari j.l.

Als onze correspondent verder vraagt, wie er studeren moeten en wat bestudeerd moet worden, dan zijn wij geneigd die vraag om te draaien en te zeggen: wie moet er niet studeren en welk terrein is er, waarvan we zeggen kunnen dat we dat volkomen beheersen?

Onze briefschrijver zegt: "I believe that nothing is more urgently needed than a re-consideration of the entire approach to the Canadian cultural constellation."

Wij menen, dat deze tekening in het algemeen juist is, doch wij zouden dadelijk daaraan willen toevoegen dat dit voor ons besef inhoudt, dat wij een duidelijk beeld moeten hebben van de situatie waarin wij ons zelf bevinden. Weten wij dat? Wij spreken wel over onze "approach to the Canadian constellation", maar hebben wij een juist inzicht in dat omschakelingsproces, waarin wij ons bevinden en wat wij aanduiden met het woord "integratie"? Hoevelen onder ons hebben bijvoorbeeld het boek van Rev. Van Kooten "Living in a New Country" bestudeerd? Het zou een goed ding zijn als wij van dit boek nauwkeurig kennis zouden nemen, hetzij persoonlijk, hetij in verenigingsverband. Het is niet voldoende als wij een oordeel hebben over de Canadezen. Wij moeten eveneens weten hoe de Canadezen over ons denken. Dat kan de weg alleen maar effenen.

Daar vloeit als vanzelf verdere oriëntering uit voort. Het is niet mogelijk om alle terreinen in dit artikel te vermelden, en daarom nemen wij maar een paar voorbeelden.

Wij zijn — althans de meesten van ons — zo opgegroeid bij een gereformeerde (niet kerkelijke maar confessionele) verbondsbeschouwing, dat we het een beetje vreemd vinden, als we op dit punt niet dadelijk worden begrepen. Dat merken onze mensen, die in evangelisatie werken, maar al te vaak. Nu is het beslist niet voldoende om die verbondsbeschouwing uiteen te zetten. Wij moeten ons afvragen, waarom deze zienswijze in dit land niet is doorgedrongen, zoals in Nederland. Men denkt en spreekt over deze dingen anders in Canada, maar daar is een reden voor. Zodra wij die kennen, is het eenvoudiger om ons standpunt duidelijk te maken.

Onderwijs is een ander punt. De public school is hier de meest natuurlijke zaak van de wereld en enige kennis van de geschiedenis van Canada verklaart dat volkomen. Nu komen wij hier met de gedachte van de private school. Dat is zo vreemd, en begrijpelijkerwijs wordt dit uitgelegd als een streven naar separatie. Hoe kan het haast anders? Men heeft hier niet de strijd tegen het liberalisme meegemaakt, die onze voorouders in Nederland hebben gestreden. Die strijd is de basis van waaruit wij denken en argumenteren. Maar dat is voor de gemiddelde Canadees volkomen vreemd. Die spreekt en denkt (misschien onbewust) vanuit de pioniertijd, waarin allen op elkaar waren aangewezen en de begeerte hadden elkaar in alles zoveel mogelijk bij te staan.

Wij zouden zo nog wel een poosje door kunnen gaan. Deze twee voorbeelden hebben wij aangehaald, om het verschil in achtergrond aan te tonen, stellig niet omdat hiermede onze orientatie zou eindigen. Deze orientatie geldt voor vrijwel alle terreinen, niet eens alleen op principiele punten.

Daarbij moeten wij oppassen niet in de fout te vervallen van een zeker superioriteitsgevoel. Men heeft ons — en waarschijnlijk niet altijd ten onrechte — verweten, dat wij onze stellingen poneren als absoluut onfeilbaar. Dat werd en wordt wellicht niet zo bedoeld, maar de indruk wordt wel eens gewekt. Dat moeten wij beslist voorkomen. Bovendien is het zeer wel mogelijk, dat wij zelf op bepaalde punten correctie nodig hebben. Dat onze immigrantenkerken zich al meer op de evangelisatie gaan werpen kan alleen maar worden toegejuicht. Maar het zou uiteraard onjuist zijn als die kerken dat gingen doen middels een evangelisatie-vereniging. Toch schijnt dat hier en daar te gebeuren of gebeurd te zijn. Men mag dan vele vraagtekens zetten omtrent het kerkbesef bij de Canadezen, maar daar kent men niet de evangelisatie-verenigingen. Bij hen wordt — en zeer terecht — evangelisatie en zending gedreven door de k e r k.

Vanzelfsprekend ligt hier een taak voor onze verenigingsbesturen. Wij hebben de indruk, dat verschillende roosters hier en daar wel wat wijziging zouden kunnen hebben. Ook al is er wat moed voor nodig, maar maak eens plannen voor andere onderwerpen. Zal het verenigingswerk aan zijn doel beantwoorden, dan zal het tot actie moeten prikkelen en leiden. Die gedachte moeten wij vasthouden bij de keuze van de te bespreken bijbelse- en andere onderwerpen. Daar gaat geen enkele mannen- of vrouwen- of jeugdvereniging mee uit haar koers.

En laten wij alsjeblieft onze gezinnen niet vergeten. Vooral in een gezin met opgroeiende kinderen hebben wij een enorme kans om ons te orienteren op de wereld rondom ons. Die kans moeten wij ten volle benutten. Er is alles voor, dat wij deze onderwerpen op onze verenigingen bespreken, maar die kleine kring thuis is minstens even belangrijk.

D. F.

READERS WRITE:

C. C. SQUELCHES INTEREST

Dear Sir,

The letter from the Victoria chapter of the Calvinistic Culture Association in the March 4 issue of C. C. is of greater interest, I think, than was displayed by the editorial manager. It is an excellent contribution to similar suggestions made by Dave Valstar in earlier pages of C. C. The response by D. F. suggested that he was of the opinion that the writer was somewhat disposed towards a "Dutch" look at things. This disappointed me. For if Calvinist-Contact is to be of value as Christian journalism, it should not squelch such clear-cut interest in the basic problems of every political society in the Western World (including Canada) by this type of response. There is no reference in the letter at all that the writer overlooked certain historical differences between Europe and Canada. At least, it seems to me that there is nothing peculiarly "Dutch" in his list of problems worth discussing in the pages of C.C.: He mentiones such matters as the relation between authority and freedom; the supremacy of the people; the rule of the majority; relation of Church and state; christian education; labour and management. Every responsible Canadian citizen will direct his attention to these problems. And since they concern the fundamentals of politics, it is the duty of the Christian citizenry that it solves these problems in a Christian way.

Christian journalism aims at assisting the Christian — better: every — citizen in finding solutions. Thus C.C. will greatly benefit its readers if these and similar topics were treated from time to time in its pages: from a Christian perspective (Valstar has laid the foundation!) and with direct relevance to the Canadian Political scene.

Sincerely,
Bernard Zylstra,
Ann Arbor, Mich.

We want to make a few remarks now already, since Mr. Zylstra did not grasp the thought in our comment apparently. Nowhere we have said that the Victoria Branch of the Christian Culture Association was disposed to a Dutch look at things. To the contrary. Twice we stated that our friends in Victoria had not overlooked the danger. But the idea of a political party received a much wider attention through the publication of this initiative. Mr. Valstar has suggested such action long before already, and it is gratifying that a group follows his lead.

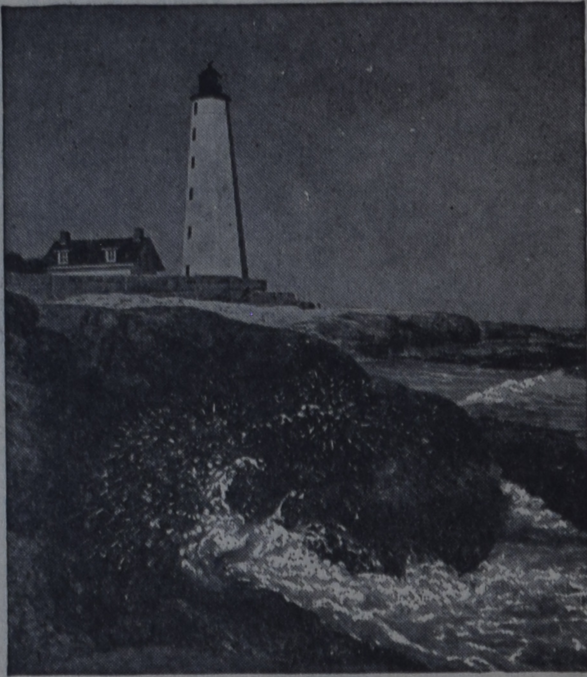
Our comment on the Victoria letter was only written as a well meant advice that right from the start we should try to get the idea of Christian politics across to Canadians. We have not been too successful on this-score in the past. To take one example: There is no valid reason why Canadians could not join our churches of reformed confession. Nevertheless our churches are known as the "Dutch" churches. The same stands for our schools: they are labelled "Dutch" schools.

We do not want to see the same thing happen if we would come to political action. For this reason we would urge everyone who will take an active part, to make sure that our ideas and terminology are to be understood by Canadians as well. Who said that the list of problems is peculiarly Dutch? We didn't. We have only suggested that we should study these problems with the Canadian scene in mind.

At the end of their letter our friends in Victoria encourage us "to write about it in our local papers etc." We would like to underscore this, so that right from the beginning our entire action would not make a foreign impression.

Ed. C.C.

Canada kijkt U aan:

DE VISSERS VAN DE BUITEN-HAVENS OP NEWFOUND-LAND LEVEN IN EEN GEMEENSCHAPSGEEST

door Leon Kossar

FERRYLAND, NFLD. — Dit is de wereld van Howard Morry, een visser. Een aangename wereld. Verstuivend water van de oceaan, kabeljauw, die uitgespreid in de zon te drogen ligt, gebraden varkensvlees en berg-frambozen. De vissers van Howard's plaats zijn taaie lui en zij werken op zee met vislijnen en vallen, opdat zij behaaglijk in hun kleine inhammen langs de kust kunnen leven. Dit zijn mannen van de Zuidkust — de "Buitenhavens". Maar als zij hun kabeljauw schrapen en uitspreiden hopen zij in stilte, dat althans enkele van hun kinderen hun grote liefde voor de visserij zullen erven.

Zij hebben reden om zich ongerust te maken. In de zelfde rotsachtige inhammen, die eens de kapers tot toevlucht dienden en hele generaties van vissers tot woonplaats strekten, is tegenwoordig TV binnengedrongen, en rock 'n roll, nieuwe automobielen en allerlei electrische uitvindingen. En het vernieuwde onderwijsprogramma van de provincie lokt de jeugd naar beroepen en ambachten — "vast geld" — in de steden.

Howard Morry is 74, een reus van een man met een zilver-grijze kuif, een visser, boer, meester in het vertellen van verhalen, onofficiële burgemeester van deze gemeenschap van 700.

"Er zullen er altijd zijn, die hier blijven om te vissen", philosopheert hij in het melodieuze dialect van de Engels-Ierse kust, dat zo plezierig in de oren klinkt. "Het leven is hier goed. Men is vrij als een vogel . . . zijn eigen baas.

Hij is overtuigd, dat Newfoundland's aansluiting bij de federatie de vissers heeft geholpen. Maar ofschoon het al tien jaren een provincie is, zal hij mensen van het hoofdeiland onwillekeurig begroeten met "Hallo, jonge Canadees!" Trots als hij is op zijn huis, dat van geslacht op geslacht overgegaan is, vraagt Howard: "Vertel hun, dat we niet in hutten wonen. Sommige beweren dat, weet je."

De "hutten" zijn huizen, gemaakt van over elkaar gelegde planken, voor het najaar opgetooid met nieuwe verf in de kleuren van de regenboog. Zij steken scherp af tegen de vaal-bruine, verweerde boten, steigers en visloodsen aan de rand van het water.

Andere vissers, zoals Herb Barnable, moeten misschien sommige winters in "Goose" (Goose Bay) gaan werken, wanneer de visvangst niet voldoende opbrengt. "Maar de najaarsvisvangst van dit jaar", roept Herb uit, "De beste in jaren!"

De kabeljauwprijzen (zij krijgen twee cent per pond) moesten hoger zijn, zuchte Herb. Willie Costello, de vuurtorenwachter van de engte, is het daarmee eens. "Maak de visserij aantrekkelijker — dan zullen de jongeren wel blijven". Willie is zijn leven lang een vuurtorenwachter geweest, en zijn vader en grootvader voor hem.

Maar ervaren kabeljauwvissers maken zelden meer dan $1400 per seizoen. Velen maken minder. Hoe kunnen de gezinnen daarvan leven? Een gedeeltelijk antwoord is: gemeenschapsgeest. Een broederschap van de buitenhavens.

"Wanneer Jack Devereaux voor de eerste keer er op uitgaat in het voorjaar, weet hij heel goed, dat iedereen in de plaats op hem zal staan te wachten, wanneer hij terugkomt, en dat ieder een verse vis wil hebben", legt Howard's schoondochter, Pat Morry, een oorlogsbruid, uit. "Hij zal ieder een kabeljauw geven en er geen cent voor vragen. Hij zou je het geld inje gezicht gooien, als je het hem aanbod!"

Pat zegt: "Ik kan elk huis in Ferryland binnengaan of iedereen kan bij mij binnenlopen en om een kop thee vragen. Of een buur zal een zak blauwe aardappelen brengen, zelfs al heb je vier zakken van je zelf staan."

De Ieren vormen de meerderheid langs de Zuidkust. ("Wat er overblijft, is van geen betekenis", zegt er één voor de grap). Velen zijn afstammelingen van degenen, die voor de Ierse aardappelnood van 1847 vluchtten. Er zijn hier Sullivans, O'Briens, Keoghs, Currans, Sleanys en een troep anderen. Scholen onder het departement van onderwijs worden voor het merendeel geleid door ordes van Iers-Katholieke zusters.

Howard Morry's visserdagen zijn voorbij. Maar hij maait gras, melkt de koeien, zet de groenten uit en helpt zijn zoon Bill met visverpakkinskarweitjes. Ferryland is vol mannen met zijn energie en zijn joviale geest. Mannen, vislijnen — en de zee.

(Copyright Toronto Telegram)

Uit Canada's Geschiedenis:

DE OPKOMST VAN HET WESTEN

Ten tijde van de Confederatie in 1867 was, wat heden het hoogontwikkelde en voorspoedige Canadese Westen is, niet meer dan een enorm gebied van prairie en bergen, waar Indiaanse nomadentroepen rondzwierven. Er waren een paar door palissaden versterkte "forten", de uiterste handelsposten van de Hudson's Bay Company, maar slechts drie grotere centra van nederzettingen: de Red River-kolonie op de plek van het tegenwoordige Winnipeg; de goudvelden aan de Fraser River en in het Cariboo-gebied van British Columbia; en de nederzettingen op Vancouver Island. Hun totale bevolking bedroeg niet meer dan 25.000.

Een gordel van wouden, wilde rotsen en meren, 750 mijl lang, scheidde de Red River-kolonie van de bewoonde delen van het nieuwe Dominion of Canada. Nog eens 1200 mijlen aan wildernis lag tussen deze nederzettingen aan de Red River en die in British Columbia. Een reis over land dwars door het werelddeel was al gemaakt in 1793 door Alexander Mackenzie, maar 74 jaren later bleef het nog steeds een hele verkenningsprestatie om te trachten de Pacific over land te bereiken over Brits-Amerikaans grondgebied.

Toch wierpen de oprichters van het Dominion zich met onversaagde wilskracht en optimisme op de taak om het land uit te breiden naar het westen. De eerste stap was om de rechten voor handelsexploitatie en administratie van het westen te kopen, die de Hudson's Bay Company gedurende meer dan 200 jaren bezeten had. Dit werd gedaan voor het spotsom van 300.000 pond sterling en voor toewijzingen van land van oneindig grotere waarde. Het oostelijk gedeelte van de bezittingen van de Hudson's Bay Company — het heette Rupert's Land — werd reeds in 1870 tot de vijfde provincie van het Dominion gemaakt onder de naam: Manitoba. Het had toen niet onder de 12.000 inwoners, 1565 blanken, 558 Indianen en 9840 Frans-Indiaanse halfbloeden, de z.g. "Metis".

De laatsten bleken last te veroorzaken voor de volgende vijftien jaren. Zij waren afstammelingen van de oorspronkelijke Franse pelsjagers en -handelaren, die naar het westen waren gekomen sinds de dagen van La Salle en Radisson en La Verendrye, en die door Indiaanse vrouwen getrouwd te hebben zich een vrije levenswijze hadden eigen gemaakt, niet belemmerd door beperkingen door de regering opgelegd. Onder het slappe bewind van de Hudson's Bay Company jaagden ze, waar ze maar wilden, en bezaten land, waar het hun aanstond, zonder zich om wettige eigendomsrechten te bekommeren. Het spreekt vanzelf, dat zij de komst van een ordelijke regering niet op prijs stelden. Zij kwamen tweemaal in opstand, in 1870 en 1885, onder een fanatieke en onevenwichtige leider, Louis Riel, en bij beide gelegenheden moesten zij onderworpen worden door militaire expedities, gezonden door Ottawa. De opstanden vertraagden de uitbreiding van het Dominion niet wezenlijk.

Het westelijk gedeelte van de vroegere bezittingen van de Hudson's Bay Company werd grondgebied, dat direct van Ottawa uit bestuurd werd. Het was niet vóór 1905, dat dit tot twee provincies werd gemaakt (Canada's achtste en negende) als Saskatchewan en Alberta.

British Columbia sloot zich bij de Confederatie aan in 1871 en werd zodoende de zesde provincie van Canada. Het is begrijpelijk, dat de bewoners van de nederzettingen aan de Pacific twijfelden over de raadzaamheid om zich bij een land te voegen, waarvan zij gescheiden waren door geografische hindernissen, die geweldiger waren dan indien het aan de andere kant van een oceaan gelegen was geweest. Wat hen tenslotte bewoog, was de belofte van de federale regering om binnen tien jaren een trans-continentale spoorlijn aan te leggen als een permanente en zekere schakel tussen British Columbia en de rest van Canada.

Het was een reusachtige onderneming voor een nieuw land van minder dan vier millioen inwoners, met heel weinig eigen kapitaal en weinig credietbronnen. Tot 1879 zag het er naar uit, alsof het niet volbracht zou kunnen worden. Maar toen maakte de combinatie van een economische opbloei, van Sir John Macdonald's stuwende wilskracht, en van het oprichten van de Canadian Pacific Railway Company onder financiers met een vooruitziende blik als George Stephen en Donald Smith en technische deskundigen van het soort van William Van Horne, het schijnbaar onmogelijke tot werkelijkheid. Drie keren moest de federale regering de middelen vinden om het project aan de gang te houden, maar op 7 November 1885 na bijna zes jaren werk in een halsbrekend tempo werd door Donald Smith de laatste nagel geslagen in Canada's eerste transcontinentale spoorlijn. Achttien jaren na de Confederatie was de droom van een dominion, dat zich uitstrekt van zee tot zee in één machtig geheel, in vervulling gegaan. (C.S.)

Het Offer . . .

EEN KORT VERHAAL DOOR B. HOSMAR

De school is nog maar nauwelijks uit of Peter is al onderweg naar huis. Vlug heeft hij zich tussen z'n klasgenootjes doorgedrongen en als één van de eersten holt hij de weg op, naar huis. Dit is iets bijzonders voor Peter, want meestal is hij één van de laatsten, en hard naar huis lopen doet hij ook niet vaak, hij droomt liever onderweg. Hij is stil van aard, bemoeit zich nooit bijzonder veel met z'n klasgenootjes en loopt dan ook vaak alleen. Toch mogen de mensen hem wel, hij heeft eerlijke ogen, en heeft ze niet "achter de ellebogen". Maar 't is net of hij zich vaak terug trekt in z'n eigen droomwereldje, en niemand die er achter komt wat er dan leeft achter z'n hoge voorhoofd.

Dat hij vandaag zo'n haast heeft, heeft dan ook een heel goede reden. Hij moet weten hoe het nu met z'n zusje is. Eergisteren is dat hele erge gebeurd. Met z'n 7 jaren begrijpt Peter niet alles precies, maar wel weet hij dat ze onder een auto is gekomen, en dat ze nu al 2 dagen in het ziekenhuis ligt, zonder dat ze tot bewustzijn is gekomen.

"She is a very sick girl", heeft hij de dokter, die na het ongeluk nog even bij hun thuis aankwam, horen zeggen. De dokter heeft nog wel meer gezegd, maar Peter heeft dit wel begrepen, dat Anita misschien wel sterft. Moeder zit al 2 dagen voor 't raam te huilen, en toen Peter vanmorgen aarzelend vroeg of hij niet naar school moest, heeft ze alleen maar gezegd "Ja, ga maar." Toen is Peter stilletjes weggeslopen, moeder heeft hem niet eens een zoen gegeven zoals anders.

Anita is ook altijd zo'n leuk zusje geweest. Ze is een jaar jonger dan Peter, erg druk en grappig, iedereen moet altijd om haar lachen. Als ze ergens op visite gaan wordt er van haar altijd de meeste notitie genomen. Peter blijft op de achtergrond. Hij is daar wel aan gewend, hij weet niet anders meer. Verder heeft Peter nog 2 zusjes, eentje van 11, Cora, en z'n grote zus Linda van 14.

☆

Als hij eindelijk z'n huis ziet, begint hij ineens langzamer te lopen. Misschien is Anita al wel dood, wie weet. "We moeten voor haar bidden", heeft vader gezegd, en dat doen ze allemaal. Maar het heeft nog niks geholpen. Misschien is God wel kwaad op hen allemaal, en heeft Anita daarom dat ongeluk gekregen. Peter is op de Zondagsschool, en daar zijn ze juist bezig aan de lange reis van het volk Israël naar Kanaan. En ieder keer als het volk niet naar God heeft geluisterd worden ze weer door God gestraft. En de teacher heeft gezegd dat de God van Israël nog precies dezelfde is als de God van nu. Dus misschien hebben vader en moeder en z'n zusjes en hij ook wel erg gezondigd, en dan is dit de straf. Hoe meer Peter er over gaat denken, hoe logischer dit voor hem wordt.

Maar wat deed Mozes dan altijd? O ja, als God weer goed moest worden op Zijn volk, dan bracht Mozes een offer. Dan maakte Mozes een vuur en dan werd er een schaap geslacht, en op dat vuur gelegd. Peter heeft altijd goed geluisterd.

Maar een offer dat kun je toch nu niet brengen. De dominee in de kerk, die doet het tenminste nooit.

☆

Als Peter zover met z'n gedachten is gekomen, is hij ook thuis. Als hij z'n jasje netjes heeft opgehangen zoals moeder hem dat geleerd heeft, duwt hij aarzelend de kamerdeur open. Moeder en vader en de zusjes zitten allemaal bij elkaar zachtjes te praten. Ze zien hem niet eens.

Cora huilt gedempt, en opeens hoort hij haar snikken: "O, waarom moet Anita nu zo ziek zijn, ze is altijd zo lief, waarom is het Peter niet". "Stil", hoort hij dan vader's stem, "dat mag je niet zeggen".

Peter heeft net een gevoel of hij een harde draai om z'n oren heeft gehad. Zachtjes gaat hij de kamer weer uit en klimt de trap op naar boven, naar z'n kamertje. Zouden vader en moeder ook liever hebben dat hij in het ziekenhuis lag inplaats van Anita? Moeder die zei er niks op, en vader zei alleen maar dat Cora zich stil moest houden. Ze lachen ook altijd veel meer om Anita dan om hem, en vader zegt altijd: "Anita is mijn robbedoes."

Peter komt er niet uit, hij gaat op z'n bed zitten met z'n hoofd in z'n handen. En dan ineens heeft hij een prachtig plan. Vlug loopt hij naar z'n kastje, waar z'n spaarpot staat. Daar zit een papieren dollar in, een cadeau van z'n oom. Die wurmt hij er uit. Dan sluipt hij naar de keuken en vindt een pakje lucifers.

Nu gauw naar de tuin, achter 't huis. Bij een struikje gaat hij zitten, nu moet hij even verder bedenken wat hij precies doen moet. Wacht, eerst een paar stukjes papier opzoeken, wat dorre takjes en bladeren, zo is het wel genoeg. Hij maakt er een mooi stapeltje van en bovenop legt hij de dollar. Zelf gaat hij er voor zitten, zodat de wind zijn dollar niet weg kan blazen.

Nu komt het moeilijkste en meest spannende. Thuis mag hij nooit aan lucifers komen, maar als vader weet dat hij God een offer gaat brengen, zodat God niet meer kwaad is, en Anita beter maakt, dan vindt vader het vast wel goed. Voorzichtig houdt hij de brandende lucifer bij het papier. Het rookt eerst een beetje, maar dan komt er een prachtige vlam, de takjes gaan ook al een beetje knetteren. Voordat Peter er op bedacht is, is het een heel vuurtje.

In gedachten staat hij er bij, maar dan zijn er ineens stemmen in de tuin, hij krijgt een klap voor z'n broek van een burrman, en voordat hij eigenlijk weet wat er gebeurd wordt er een emmer water over z'n offer uitgegoten.

Dit is teveel voor Peter, hij barst in snikken uit, en loopt hard naar de zijdeur van z'n huis. Hij hoort de buurman nog iets roepen over een fire, maar dan slaat hij de deur achter zich dicht.

Vader komt in de gang, en vraagt wat er gebeurd is, maar uit Peter's gehakkel begrijpt hij alleen maar dat Peter met lucifers heeft gespeeld. "Direct naar bed jij", commandeert vader, "hoe kun jij zo ondeugend zijn nu je zusje zo ziek is." Peter gaat al, snikkend laat hij zich op z'n bed vallen, z'n schoenen houdt hij aan, dat mag anders ook nooit, maar het kan hem nu allemaal niks meer schelen. Hij voelt zich verraden, moeder laat hem links liggen, Cora wil dat hij in 't ziekenhuis ligt, vader stuurt hem naar bed, en dat allemaal, terwijl hij God z'n enige dollar heeft geofferd. Eindelijk bedaart hij wat, het wordt schemerig in z'n kamertje en Peter doezelt weg.

☆

Wanneer hij wakker schrikt door stemmen, ziet hij vader en moeder bij z'n bed staan. Moeder lacht een beetje, en ze huilt ook, raar is dat. En vader legt z'n hand op Peter's schouder en zegt: "We zijn heel dankbaar jochie, de dokter van Anita heeft opgebeld dat ze weer bij kennis is en weer beter kan worden. Nu zullen we ook niet meer kwaad op jou zijn, en nu gaan we allemaal God danken dat hij Anita weer beter wil maken."

Peter gaat met een schok overeind zitten, hij wordt ineens zo blij van binnen, en hij roept: "Vader, dan heeft God toch mijn offer aangenomen, dan is hij niet meer kwaad op ons."

Vader en moeder kijken elkaar aan, en dan zegt moeder: "Peter, wat praat je over een offer, vertel moeder alles eens." En Peter vertelt over God die vast kwaad is geweest, en over zijn dollar en de lucifers, en de buurman.

Onder het vertellen gaan er allerlei gedachten door moeder's hoofd. Wat heeft ze dit kind van haar vaak weinig begrepen. Hij was altijd zo rustig, nooit bijzonder lastig, hij ging altijd z'n eigen gang. Met de anderen heeft ze veel meer werk, en soms heeft ze wel eens gedacht: "Peter had een meisje moeten zijn, hij is helemaal niet jongensachtig." Maar wat heeft dit kind een liefde nodig, en wat voor een soort God heeft ze hem bijgebracht? Een God, die mensen straft naar willekeur?

Heeft hij geen kennis van Jezus, die zei: "Laat de kinderkens tot Mij komen?" Hoe heeft ze gefaald in dit opzicht ook.

Zeker, haar man en zijzelf sturen de kinderen geregeld naar de Zondagsschool, ze helpt hen met hun versjes leren, ze gaan 2 x mee naar de kerk. En elke avond zeggen ze hun avondgebedje op. Maar is dit genoeg geweest? Er is hier geen Christelijke school, en het zal ook nog wel enkele jaren duren voor die er is. En in deze jaren heeft zij, voornamelijk zij, het er met de godsdienst, het bijbelonderwijs, maar op aan laten komen. Haar man is veel weg, hem is niets te verwijten. Maar zijzelf, ze heeft er achteraan gezeten dat hun kinderen de Hollandse taal thuis spraken, omdat ze dit voor hun latere leven beter vond, dat ze ook het Hollands nog beheersten. Ze heeft ze gevoed, gekleed, maar het voornaamste vergeten. Is dit ongeluk van haar dochtertje het middel geweest om haar de ogen te openen?

En moet haar zoontje, waar ze altijd het minst notitie van heeft genomen, omdat hij haar eigenlijk gezegd, het minst van alle kinderen lag, haar hier op wijzen?

Er is iets heel innigs in de manier waarop ze Peter omhelst als hij uitverteld is. "Peter" zegt ze, "nu gaan we eerst naar beneden, en dan gaat moeder jou een verhaal vertellen van een heel lieve Man, die nog veel en veel meer van jou houdt, dan je eigen vader en moeder."

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke bleef niet lang alleen, nadat haar man, Roelof Jans, plotseling stierf. Dominee Bogardus werd de tweede vader van haar vijf kinderen, waarvan Sara, de oudste, al groot genoeg was om zich te herinneren, hoe deze dingen voorvielen. Sara vertelt ons nu, hoe ze 25 jaar later haar moeder bezoekt, als Anneke Jans op haar sterfbed ligt . . . .

(6)

O, kleine lieve Anneke Jans, dacht ik. Wat komt een mens toch moeilijk los van zijn bezit en zijn verleden.

Een vanouds vertrouwde lavendelgeur kwam mij tegemoet toen ik het deksel had opgelicht.

— Onderin ligt iets voor jou — niemand anders moet daar aankomen.

— Wat bedoelt u, moeder? vroeg ik.

Zij wenkte mij en keek naar de deur of wij gestoord konden worden.

— Neen moeder, er is niemand....

— De rok..., fluisterde ze.

Ik liep opnieuw nar de kist en begon voorzichtig het lijf- en linnengoed opzij te leggen; lakens, tafelkleden, handschoenen, een blauw damast wollen hemd, onderrokken, japonnen, kousen en — wat zag ik daar?

— Heeft u dié rok nog?

Ik vroeg het met oprecht verbazing en keek met vertedering naar moeders mooiste rok, waarop ik als jong meisje zo hevig jaloers was geweest. Het eerste geschenk dat moeder van haar tweede man, van ds. Bogardus had gekregen....

Wat moest er op dit ogenblik in moeder omgaan?

Terwijl ik de rok voorzichtig uit de plooien haalde en die onwillekeurig voor mij hield, zag ik hoe intens moeders blikken er aan bleven hangen.

— Hoe oud ben je nu, Sara?

— Veertig jaar moeder....

— Ik moet toen acht en dertig geweest zijn.... peinsde moeder.

Met die rode rok tussen moeder en mij in, schoof het heden terug voor het verleden....

* * *

Ik weet nog heel goed hoe ik op een koude februaridag van tante Marretje thuis kwam met een korf vol etenswaren die ik bij mijn rijke tante had verdiend.

Tante Marretje is een goed en vroom mens, maar zij kon nooit nalaten het een of ander in mijn moeder te misprijzen. Dat hield meestal verband met moeders verlangen naar mooie dingen.

Was dit vroeger reeds een twistappel geweest tussen de beide zusters — nu moeder in een afhankelijke positie was gekomen, 'was zelfs de gedachte aan zulke ijdele zaken een doodzonde voor tante Marretje, die overigens zelf zonder protest alles aanpakte wat die goeie oom Tymen aan goud en zilver voor haar kocht van de zeelui voor wie hij werkte.

Ik vond moeder niet in de kamer. Sijtje wees veelbetekenend naar de slaapkamer.

Toen ik vroeg of moeder ziek was, lachte ze op een manier die mij wrevelig maakte. Al was Sijtje jonger dan ik — zij was vlug van begrip waar het hartsgeheimen betrof.

Ik zei niets en ging als oudste dochter ongevraagd de slaapkamer binnen die ik met moeder deelde.

Of het nu kwam door de nasleep van vaders plotselinge dood waardoor ik als jong meisje hevig geschokt was, of door de onuitgesproken vermoedens waarmee ik te kampen had — één ding was zeker, nooit, zolang ik leefde, zou ik vergeten hoe ik moeder die middag in haar slaapkamer had gezien.

Zij had een prachtige wijnrode lap stof als rok om haar middel gedrapeerd die zij met haar hand liefkoosde.

— Moeder; riep ik verrukt. — Hoe komt u dáár aan?

Ik was op hetzelfde ogenblik hevig jaloers om de rode rok, die beter bij mijn leeftijd paste dan die van moeder. Nu ik zelf veertig jaar ben weet ik beter. Toen zag ik mijn moeder als een oudere vrouw al wist ik heel goed dat moeder niet was als de andere weduwen die ik kende.

— Kom es kijken, Sara, zei moeder.

— Is dat voor u, of voor ons?

— Voor jullie? Wat dacht je? Nee — Ik heb deze lap stof gekregen, zei moeder. — Ik ga er een rok van maken en die zal ik dragen.

— Maar van wiè hebt u die lap dan gekregen? vroeg ik, een beetje geprikkeld omdat moeder zo anders deed dan anders. Het was vreemd, maar ik voelde mij op dat ogenblik min of meer verraden. Zelf had ik in die tijd te worstelen met allerlei vage gevoelens van mijn leeftijd — ik voorvoelde iets geheimzinnigs, dat mij afstootte en tegelijk aantrok. Ik wilde daar zelf bij betrokken zijn en verwierp de gedachte dat het hier om moeder ging.

— Van dominee Bogardus.

— Is hij al wéér geweest? vroeg ik scherp.

Moeder moet op dit ogenblik gevoeld hebben wat er in mij omging. Want plotseling legde zij de lap op het bed en kwam naar mij toe.

— Jij bent de oudste, Sara. Ik zal het jou het eerst vertellen. Wat zou je er van denken, als dominee Bogardus je tweede vader werd?

— En u dus met hem ging trouwen? voegde ik er een beetje onnozel aan toe.

Het eerste wilde ik wel — met het tweede had ik het toch wel moeilijk.

Toen zag ik, dat er een lachje over moeders gezicht gleed.

— Sara — zei ze, — het is voor ons allemaal goed, begrijp je? Ik ben je vader niet vergeten, hoor. Maar wie weet hoe lang ik nog te leven heb. Ds. Bogardus wil een vader voor jullie zijn.

Ik dacht snel: Ja, maar hij krijgt ù. Hij krijgt ù.

Ik vroeg met een knik naar de deur van het woonvertrek:

— Weten ze het al?

— Nog niet, zei moeder. — Ik wilde het eerst aan jou vertellen.

Er sprongen tranen in mijn ogen van dankbaarheid voor het vertrouwen dat moeder mij schonk.

Opeens schoten allerlei gedachten door mijn hoofd en besefte ik dat wij een heel nieuw leven zouden krijgen en ik niet meer naar tante Marretje hoefde voor genadebrood.

Nu dacht ik er aan hoe moeder mijn jaloezie had gedoofd door een kalf aan koopman Cornelis Pietersen te verkopen in ruil voor een lap purper, waarvan zij ook voor mij een rok maakte, even mooi als de hare.

Arme moedertje — nu lig je op het einde te wachten. Hoe kort is een mensenleven.

Wat lig je daar rustig op je bedje, Anneke Jans.

Ja — de rode rok ligt weer in de kist. Ik heb het vanavond na alles wat je mij vertelde, wel heel goed begrepen hoe moeilijk je het soms gehad hebt.

Dat begon al kort nadat je getrouwd was, moeder.

Everardus Bogardus het met één woord een einde gemaakt aan de achterklap over zijn bezoeken aan Anneke Jans, toen hij bekend had gemaakt dat hij haar zou trouwen en wel spoedig.

Dat Trijn Jonas er heimelijk trots op was, kon zij nauwelijks verhelen.

Trijn Jonas had in de jaren waarin zij in alle huizen kwam, de burgers naar waarde leren schatten.

Er huisde hier ruw volk, uit alle natiën — niet voor niets was haar tong zo scherp geworden. Zij had geleerd de zot naar zijn dwaasheid te antwoorden.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Mensen op onze weg

"Dit moet de weg zijn", dacht ik, terwijl ik de auto stopte. Links van me liep een lange, rechte landweg het kale veld in en verdween in de laaghangende wolken. Ik reed de auto iets terug om de bocht beter te kunnen nemen. Maar mijn zesde zintuig waarschuwde me om niet zo koelbloedig die weg in te slaan. Het zou ook dom geweest zijn, want ik was onherroepelijk vast komen te zitten voordat ik vijf yard gereden had. De weg leek één grote modderpoel. Er zat dus niets anders op dan om verder te gaan lopen. Ik zette de wagen aan de kant en toog op weg. De modder kleefde aan mijn laarzen en soms zakte ik een eind weg in de smerige zwarte brij. "Wie gaat er nu toch aan zo'n weg wonen? vroeg ik me kriebelig af.

In gedachte haalde ik de brief van het schoolhoofd voor mijn geest: Kinderen te laat op school of helemaal niet. Zien er onverzorgd en ongewassen uit. Ruiken zo vies, dat niemand naast hen wil zitten. Groot gezin met tien kinderen. Vader werkt, maar drinkt. De moeder schijnt niet veel beter. Hoop dat de Children's Aid hier iets aan doen kan".

Ja, dacht ik ironisch, dat gaat van zelf! Enfin, we zullen zien.

☆

Na ongeveer twintig minuten gebaggerd te hebben, zag ik het huis van de familie G. Het huis stond plompverloren in het land en een regiment planken vormden de brug tussen de weg en de woning. Een magere, roetzwarte geit kondigde mijn komst mekkerend aan. Gewoontegetrouw liep ik achterom en klopte. Een vrouwenstem gilde dat ik maar verder moest komen. Ik trachtte de ergste modder van mijn laarzen te schrapen, en stapte een donker portaal binnen. Ik zag niemand.

"Do you have something for me to clean my boots with?", riep ik op goed geluk door de schemerige gang, die voor me lag. "Don't bother", riep de stem weer. "I did not clean my floors yet. Come in!"

De vrouw had geen woord gelogen, want terwijl ik door de gang naar de woonkamer-keuken liep, constateerde ik dat de vloeren waarschijnlijk nog nooit schoongemaakt waren.

De vrouw, dik, groot, vuil, maar niet onknap, was bezig een lap deeg op de keukentafel uit te rollen. "I always bake my own bread", zei de vrouw trots. "The baker does not come here." Wat ik me best kon voorstellen, gezien de wandeltocht. "Are you the health nurse?", vroeg de vrouw vriendelijk. "No, I am from the C.A.S." (Children's Aid Soc.)

Het scheen voor de vrouw geen verschil te maken. Ze bood me een stoel aan, die kleefde van de pindakaas en de jam. Een kind van 1½ jaar zat in de kinderstoel. Het was onbeschrijfelijk vuil, evenals de twee andere kinderen, die over de tafel hingen en deegklontjes probeerden weg te graaien.

☆

Ik vertelde de reden van mijn bezoek. De vrouw ging rustig door met het brood bakken. De kinderen waren ziek geweest, vandaar dat ze niet naar school gekund hadden vorige week. En wat hun verzorging betrof, ze kregen zat te eten, dat kon ik wel zien. Honger leed er geen één. Daar Mrs. G. de vrouwelijke wederhelft van Hollebolle Gijs leek, en de kinderen eerder pafferig dik dan mager leken, geloofde ik de vrouw op haar woord. Ik wees op de kinderen en vuile rommel in het huis. "What about cleaning the children and your home?", vroeg ik de vrouw. Ze haalde haar schouders op. Er was geen beginnen aan met tien kinderen, bovendien hadden ze geen water, niet eens een well. Ze moesten het water op het kerkhof halen, tien minuten van hun vandaan. Soms was de kraan afgesloten, vooral bij vriesweer en dan moesten ze water uit een sloot halen in de buurt. "But suppose the creek is frozen too?", vroeg ik, terwijl mijn bezorgdheid toenam.

"O, then we get it somewhere else", antwoordde de vrouw ontwijkend. Het was voor haar geen probleem. "Do you use that water out of the creek for cooking too?" "Of course"! De vrouw zei het op een toon alsof ze nog nooit zo'n gekke vraag gehoord had.

"Do you boil it first?", informeerde ik hardnekkig verder.

"Boil?", vroeg de vrouw met grote verbazing. "Why should I?"

Ik zuchtte en begon een verhandeling over bacteriën. Mijn causerie werd echter wreed onderbroken, want de 7 schoolgaande kinderen kwamen thuis en marscheerden met modderbenen het vertrek binnen, waar ze me nieuwsgierig aanstaarden. Ik zag dat er slechts één kind laarzen aan had. Twee andere hadden lage leren schoenen aan en de rest liep op gymnastiekschoentjes, die onzichtbaar waren van de modder.

☆

"Don't the kids have boots?", veranderde ik van onderwerp. "I'll buy them when I get my family allowances", zei de vrouw.

Het was de 21ste van de maand. "What did you do with the Family Allowance you got this week?" vroeg ik, daar ik wist dat de F.A. altijd voor de 21ste binnen is. Met tien kinderen moest ze toch minstens $65.— per maand krijgen, dacht ik.

"O, we used it for the payments on our house. We are buying this place, you see." Ook dat nog, kreunde ik zachtjes in me zelf. Ik zou ze dus met geen man en macht uit dit krot kunnen krijgen, waar geen druppel water in de buurt was.

"Do you have hydro?", vroeg ik hoopvol. "Not yet", was het antwoord. "Maybe we get it next year. The township won't give it." De moed zonk me in de schoenen. Het huis werd verwarmd met

(Vervolg op pag. 7)

GEZANG 27 VERS 2

My hope on God softens my sorrow:
Come — fellow traveler! head up high!
For those who wait for His salvation,
Are mountains flat and oceans dry.
Such glory, which cannot be measured!
Oh joy, that banishes all fear!
There is our pelgrimage forgotten:
And we, we are in Heavenly Sphere!
William A. Sikkel.

W. A. Sikkel is een neef van de bekende tijdgenoot en medewerker van Dr. Abr. Kuyper: Ds. J. C. Sikkel Sr. van Amsterdam, die o.a. schreef "Het Boek der Geboorten" (een uitleg van Genesis), een studiebron nog altijd in gebruik op onze verenigingen. W. A. Sikkel's vader — mijn grootvader — die een broer was van Ds. J. C. Sikkel, vertrok reeds vroeg naar de Nieuwe Wereld en ligt in New York begraven.

W. C. Homburg.

LEZERS SCHRIJVEN:

Als getrouwe lezer van "Calv. Contact" wil ik gaarne langs deze weg mijn waardering uitspreken voor de wijze waarop Uw blad wordt geredigeerd. Het is in ons gezin steeds een genoegen om dit blad te ontvangen, het wordt ons toegezonden door bemiddeling van mijn zoon in British Columbia.

Wij hopen van harte dat Uw arbeid als redacteuren en medewerkers van dit blad onder den zegen des Heeren dienstbaar mag zijn aan de opbouw en versterking van het Calvinistisch beginsel in Canada.

Met heilbede en br. gr.

D. T. Marknesse N.O.P.

Religie of Christendom

In een zestal artikelen in "The Christian Century" heeft Rev. Dr. Martin E. Marty een serie beschouwingen gegeven over THE NEW SHAPE OF AMERICAN RELIGION. Deze nieuwe gestalte wordt in zijn analyse door het woord UITGEHOLD bepaald.

In de eerste plaats is het vroegere protestantisme, dat eens in zijn veelkleurigheid het geestelijk en cultureel klimaat van Amerika heeft gestempeld, verwaterd. Marty spreekt zelfs van een na-protestantse periode, die is aangebroken: de toon wordt aangegeven door een aan de omstandigheden aangepaste nationale religie, waarvan het protestantisme in zekere zin als een onderdeel wordt beschouwd. De oorspronkelijk puriteins getinte Godsvoorstelling, waarin de hoge vrijmacht Gods zo karakteristiek is, heeft plaats gemaakt voor de voorstelling van een god, die soepel en aangepast is. Hij wordt gekenmerkt door begrijpelijkheid en hanteerbaarheid. Hij werkt bemoedigend. In feite is hij een "jolly good fellow", deze "man upstairs". Hij staat echter achter de familiaire manier waarop men over hem spreekt en hem bezingt.

Zoekt men naar de reden waarom deze verwaterde godsvoorstelling juist samengaat met een stijging van de godsdienstige belangstelling, zoals Amerika nog nooit heeft gekend, dan moet men deze wel zoeken in zijn familiariteit, zijn toegankelijkheid, waaraan men een grote behoefte heeft in een tijd waarin de zorgen zich samenpakken en de problemen niet langer te overzien zijn door een gewoon mens. "There are no atheists in foxholes", d.w.z. "in de loopgraven is iedereen gelovig", is er wel gezegd!

De hierboven geschetste uitholling is te constateren bij de scheidslijnen tussen de drie grote confessionele groepen, waaruit het Amerikaanse godsdienstige leven placht te bestaan: Protestantisme, Katholicisme en Jodendom. Een vierde groep is nu bezig te ontstaan in de vorm van de aangeduide nationale religie van het type: "Geloof-nu-maar-het-kan-me-niet-schelen-wat-, die de neiging heeft de drie grote confessionele groepen te overbruggen. Mocht deze nationale religie verder uitgroeien dan zou op de duur van de godsdienstige situatie in Amerika gezegd kunnen worden wat eens van Rome gezegd werd:

"De verschillende godsdienstvormen die de Romeinse wereld bezat, werden allen door het volk als gelijkelijk waar beschouwd, door de filosofen als gelijkelijk onjuist en door de magistraten als gelijkelijk bruikbaar. Zo bracht tolerantie niet alleen wederzijds dulden, maar zelfs religieuze eenstemmigheid teweeg."

Thans heeft deze vierde groep zich al zo uitgebreid, dat zij met de drie anderen het terrein voldoende beheerst om het practisch onmogelijk te maken een ongelovige te zijn.

De vierde groep is niet als zodanig georganiseerd: haar aanhangers rekenen zichzelf tot het protestantisme, zij menen ook wel in een god te geloven (zie echter Jacobus 2:19!), maar hebben daarvoor géén kerk nodig.

Even verder verwijst Rev. Dr. Marty de kerken, dat zij in deze ontwikkeling ook wel eens schuld kunnen hebben:

In hun publiciteit gebruiken veel kerken vaak de middelmatigheid — kwekende technieken van de reclame: de radio uitzendingen, verzorgd door de kerken worden dikwijls beheerst door "public relations" en "motivational research" technieken. Zo beweert bijv. de protestantse raad van New York in een handleiding voor medewerkers aan radio- en televisieprogramma's: "In de strikte betekenis van het woord verkopen wij godsdienst, het goede nieuws van het Evangelie. Daarom maken oproepen aan en het toerusten van Christenen tot het dragen van het kruis, alles verlaten, offers en dienst, dat de gemiddelde luisteraar de knop van zijn toestel omdraait".

En het artikel besluit: Wat eveneens van erosie getuigt is dat het sedert 1950 zo machtig opzettend religieus getij eigenlijk een opleving van de belangstelling voor RELIGIE is, hetgeen men wel moet onderscheiden van een opleving van het CHRISTENDOM.

Religie, eredienst, God, — zij worden middelen om "peace of mind", geluk en zelfs succes te bereiken. Intussen wordt de verwereldlijking er niet minder om: GELOOFSKENNIS IS MINIEM. Daaruit blijkt wel, dat de huidige godsdienstige revival iets ánders is dan een Christelijke revival. De bekende Amerikaanse theoloog Niebuhr schreef dan ook in "Christianity in Crisis":

"Onze religiositeit schijnt even weinig met het Christelijk geloof te maken te hebben als de godsdienst van de Atheners. De "onbekende God" schijnt in Amerika het geloof zelf te zijn. Onze politici sporen het volk steeds maar aan om "geloof" te hebben. Soms schijnt dat in te houden dat geloof als zodanig verlossen kan. Soms ook houdt dit geloof geloven in "iets" in. Dat "iets" is als regel een idool, eerder dan de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die zondige mensen en volken zowel oordeelt als begenadigt. Soms wordt ons gevraagd "geloof" in ons zelf te hebben, dan weer te "geloven" in de mensheid, of ook in Amerika".

En zo komt het dat de ontstane nationale religie het er eenvoudig voor houdt, dat het vaderlandslievend is te "geloven". Men denke aan de uitspraak van de President: "Ons regeringssysteem is zinloos, tenzij het geworteld is in een diep-beseft religieus "geloof".

De grootste demonstratie van dit religieus "geloof" vond op de vierde Juli plaats, waarop de President zei, dat wij allen deze dag moesten doorbrengen als een boete- en biddag. Daarop ving hij zelf in de morgen vier vissen, maakte die middag 18 holes op het golfveld en bracht de avond aan de bridgetafel door!

(Wending)

MENSEN OP ONZE WEG

(Vervolg van pag. 6)

hout en verlicht met een petroleumlamp. En dan de ouders soms 's avonds niet thuis . . .

Ik kreeg een visioen wat er niet allemaal gebeuren kon: De kinderen kregen ruzie, de lamp viel om, brand . . . En tien kinderen in dit huis. Geen water in de buurt. En de ouders in het hotel om hun kinderbijslag op te drinken . . .

Temidden van het tumult, dat de kinderen maakten, was geen goed gesprek meer mogelijk. "I will be back to-morrow", vertelde ik de vrouw. "At ten o'clock. Be sure you are home and your husband too, if this suits with his shift. I want to have a good talk with both of you. This can't go on."

De vrouw knikte instemmend. "I am always home, come in, any time".

Half-glijdend door de moddergang, kwam ik eindelijk weer buiten. De kinderen wuifden me enthousiast na.

Het was zeker een hele gebeurtenis voor ze dat er bezoek thuis was.

Terwijl ik de terugtocht naar mijn auto aanvaardde, maakte ik een lijst op van wat er in dat huis en gezin verbeterd moest worden.

Aanleg van water, aanleg electriciteit, betere besteding van de inkomsten, betere verzorging van de kinderen, regelmatig schoolbezoek, hardgrondige schoonmaak, géén hotel-bezoek, verantwoordde oppas, als de ouders weg waren . . . kortom: Meer verantwoordelijkheidsgevoel van de ouders.

Zou dit ooit te verwezenlijken zijn? Zelfs als ik de tijd had om eens per week dit gezin te bezoeken, wat gezien mijn andere 50 gezinnen, zeker niet kon, leek het een onmogelijkheid.

Omdat ik te diep in gedachten was, zag ik de kuil in de weg niet. Ik stapte er precies in, viel en toen ik overeind krabbelde wist ik dat ik er nu net zo uit moest zien als de kinderen van de Fam. G.!

Mopperend vulde ik mijn lijst voor verbeteringen aan: Department of highways vragen goede weg aan te leggen!

Alsof dat zou lukken...

Het was kouder geworden. Misschien zou het morgen wel vriezen, zou de weg hard zijn. 'n Hoopvol vooruitzicht!

Met hernieuwde energie strompelde ik verder.

Maar toen schoot het me te binnen dat — àls het vroor — de familie G. helemaal zonder water kwam te zitten.

Dan maar niet vriezen?

Wat een geluk dat ik daar niets over te zeggen heb . . .

Ineke

Het Evangelie in ZUID-AMERIKA

De R.-K. priester William Schenk van Santiago, Chili, verklaarde dat de protestanten op weg zijn in twintig jaar meer bekeerlingen te maken dan de katholieken in bijna honderd jaar door al hun zendingsarbeid in de gehele wereld hebben gemaakt.

Hij merkte op dat alleen in Santiago gedurende de laatste 15 jaar vier en twintig protestantse kerken zijn gebouwd. Hij schreef de groei van het Protestantisme in Zuid-Amerika toe aan de protestantse zendingsijver, de geest van opoffering, meer lekenarbeiders en sterke financiële steun.

WHERE IS THINE HEART?

De Dutch (Lincoln & Welland) Credit Union heeft onlangs haar vierde jaarvergadering gehouden, tijdens welke Rev. A. A. Schermer, predikant bij de Reformed Church of St. Catharines een rede heeft uitgesproken, die waard is in wijder kring gelezen te worden. De secretaris van de Credit Union, Mr. H. Westera, was zo vriendelijk ons de tekst te zenden die wij hier in haar geheel laten volgen.

Mr. Chairman, Officers, Friends and Guests of the Dutch Credit Union Ltd.

I am not a banker; nor a financier; nor a man of means. I have been asked to bring an address. I am not here to set forth any new idea or system in regard to your business. I, with many of your patrons am benefitted by your business. In as far as you take good care of the savings, and give good advice to my people in regard to their investments, you will give them some sense of security and contentment. And our congratulation to you for another successful year completed.

Being a clergyman, a minister of the Gospel, I also am concerned about investment and treasure. There is laid upon me the obligation to direct the thoughts and minds of people to an investment of life, and to the "treasure" that should be laid up: not in banks or in deposit boxes, nor sewn in mattresses, or hidden in dark closets, or buried in cellars, but to lay up for "yourselves treasures in heaven where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through and steal." (Mt. 6:20). The reason for this philosophy of life has been tried and proven. "For where your treasure is, there will your heart be also." v. 21.

As long as you and I are here on this earth among all these material necessities and comforts, we shall need to handle and use money as a means of exchange for service rendered and for the securing of those things needed for our livelihood. The laws of supply and demand will always exist. And what are we going to do with our surpluses? How shall these be used or applied to serve us best? And here is where the Credit Union can assist and advise.

•

In the days of the Pharaoh's in Egypt, after a seven year famine, a very special law was framed. All the money, cattle, lands, and houses had been exchanged for food. Not a few had sold themselves to become servants of the king to obtain food and stay alive. The law then framed demanded that henceforth the Egyptian farmer and businessman was to give annually, to the Royal Bank, to the king one fifth of his income toward the cancellation of his debt. Perhaps the Royal Bank began its history in that ancient time. It must have been a good investment. It is still in business.

In the days of Israel's residence in the land of Canaan, a new law obtained. The poor man who was compelled to sell his land, house or other possessions, to maintain himself, could redeem his properties, if and when he came into better circumstances. If he could not redeem himself and remained dependant, the year of Jubile — every 50th year would end his adverse circumstances and his land and house would be restored to him. Every seventh year was also a sabbath year, no sowing or planting would be made. The land was to have rest. The Divine law also stated that, "The land shall not be sold forever". (Lev. 25:23, 28). This may throw light upon the vexing problems that are disturbing the political peace of Palestine today.

•

In the days of Nehemiah, who returned to Palestine to rebuild the walls of the ruined city of Jerusalem after the exile of the people to Babylon, there also were disturbing financial problems among the people of that day. Some of the remaining residents had mortgaged their lands, vineyards, houses, and had borrowed money to pay the taxes to the ruling king. The people were in great financial distress. Nehemiah introduced a rash reform. He had discovered usury in its worst form. He demanded that the mortgage holders restore the lands, the vineyards, the olive yards, the houses, and the 100th part of the money, of the corn, of the wine and of the oil which they had collected from these distressed people. On oath they confirmed that this would be so done.

When the reform had been introduced and began to pay off, another form of accounting was necessary. In Nehemiah 13:13 we read that Nehemiah made treasurers over the treasuries. Instead of paying usury rates to unscrupulous collectors, the people began to honor the Lord with their tithe of corn, wine and oil. (13:12). Nehemiah had checked the evil of usury and the Lord God was honored and respected.

The Latin writer Pliny relates some interesting comparisons of the technique of the usurer. He compares the usurer to a wood worm. To the touch, the worm is soft, yet its teeth devour and consume the hard timber. As such the usurer is at first a soft beast to handle, but in process of time the hardness of his teeth will eat you up, both flesh and bone, if you are not on your guard. The usurer pleads love for the individual, but not for their sake, but for his own; for as the ivy climbs and clings to the oak as a lover; grows up and overtops the oak, it sucks out the juice and sap of the oak that it cannot thrive and prosper; so the usurer clings, embraces and clasps in his arms the borrower so that thereby himself may grow rich, and suck all wealth and goods and riches from him, so that he never thrives or prospers again.

Pliny goes on to say that the pleasure the usurer shows, in trying to be helpful, is like playing the act of the cat with the silly mouse: the cat plays with the mouse, but the play of the cat is the death of the mouse.

We can be thankful that there are safeguards against the unscrupulous persons who would prey upon the innocent. Our Credit Union aims to encourage its patrons to save their surplus moneys; advises the patron in the matter of investments, and aims to share some of its profits with its patrons. It shows growth and expansion from year to year. This is encouraging. This is what business needs and expects. And as long as the world exists banks and Credit Unions will carry on in the business of profits and losses.

We wish you success in your legitimate business. However prosperous you or your patrons may be, it will always be well to remember the words of our Lord and Master, whose is all the gold and the silver and the cattle on a thousand hills; "Lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through, nor steal, for where your treasure is there will your heart be also." (Mt. 6:20-21).

•

Man needs more than the material and earthly treasures. Man is but a temporary resident in this life. It is well to prepare for the comforts of old age. Your Credit Union pledges itself to offer assistance and protection for that time, but can do so only in proportion to your diligence and thrift. Then it must stop. Silver and gold cannot purchase your eternal security. The treasure that is laid up in heaven is that which has been purchased with the precious blood of Christ as a Lamb without blemish and without spot." (I Peter 1:19). With all your saving and investing we wish you success, but do not fail to make your investment of spiritual treasure in the Bank of Heaven.

BOEKBESPREKING

H. Giesen: Vijf Minuten (Een Bijbelwoord voor iedere dag). Uitgave Boekencentrum N.V. - 's-Gravenhage.

Er zijn veel dagboeken. Waarschijnlijk zijn er te veel. Hier is er weer een bij. En toch is dit dagboek, dat uit het Duits is vertaald, niet overbodig. Zoals de inleider van dit boek zegt: Geen "vroom" geneurie in zichzelf, maar een klaar woord, recht op mensen in het gewone leven af. Een klaar woord geput uit de klare diepten van Gods Woord, dat geldt voor nu en hier".

Elke korte meditatie is voorzien van een tekst, suggestie voor Schriftlezing en gebed. Deze meditaties voor elke dag komen werkelijk op je af, spreken je aan en doen je wat. Een kostelijk boekje! Aanbevolen! A. D. J.

Dr. J. H. Bavinck: Flitsen en Fragmenten. Uitgave Kok, Kampen.

Dit is een bundel meditaties, die eerst verschenen zijn in het Gereformeerd Weekblad. In het begin lazen we deze meditaties wel eens in genoemd weekblad, vooral vanwege de aardige illustraties. Nu we ze echter in een boek zien samengebracht, boeien ze ons niet erg. Het is moeilijk, met een ander mee te mediteren. Wat hij ziet, zie jij misschien helemaal anders of in het geheel niet. Zo vinden we het bijvoorbeeld moeilijk, om met aandacht een meditatie te lezen over "De theologie van het vogeltje", waarin het gaat over een tortelduifje, dat klanken zingt, die op woorden lijken, die een bepaalde betekenis hebben. De meditaties zijn uiterst gevoelig geschreven en in de vele raadsels, geheimzinnigheden, die we in dit boek aantreffen, vinden we gemakkelijk de stijl van Bavinck.

Mij dunkt, dit is vooral een boek voor mensen, die heel veel tijd hebben; en ouden van dagen kunnen er genoegelijke uurtjes mee slijten. A. D. J.

The Immigrationwork
IN THE CHRISTIAN REF. CHURCH

by P. G. Van Rhyn

The removal of the fieldmen from the payroll of the Chr. Ref. Churches made it necessary to find ways and means whereby the immigrationwork could be continued.

Our local Immigration Society approached the five Edmonton Chr. Ref. Churches about a setup to make it possible to have our own local Fieldman.

An agreement has been reached and below you will find the Rules and Regulations for the Immigration work in Edmonton. More emphasis will be put on the after care, in order that new immigrants will assimilate into the local Churches as soon as possible.

Our five local Churches, consisting of 793 families, are paying 50% of the cost. The local Immigration Society pays the other 50%. There are more than 900 members in the Immigration Society, who through their combined effort enjoy the benefit of Group Health Insurance and maintain a fund for funeral expenses. The financial report over 1959 shows a turnover of $74,368.95 and a surples for 1959 of $1,964.48.

For the past couple of years our Immigration Society places ads in Dutch papers to inform prospective immigrants about possibilities in Edmonton. The results are a considerable amount of correspondence and about double the number of immigrants as compared in percentages with the total number of immigrants arrived in our Churches.

For 1960 we are expecting a good year for the immigration, and we are prepared to receive and help our brothers and sisters in their settlement in the Edmonton District.

RULES AND REGULATIONS FOR THE IMMIGRATIONWORK OF THE EDMONTON CHR. REF. IMMIGRATION COMMITTEE

1. The Committee shall consist of 2 consistory members of each Chr. Ref. Church in the Edmonton area plus 3 members appointed by the Edmonton Chr. Ref. Immigration Society.
2. The committee shall from its members elect a president, a secretary and a vice-president. One of the delegates from the churches shall be elected as contactman. Financial matters shall be handled by the administrator of the Edmonton Chr. Ref. Immigration Society.
3. The committee shall have full authority to make decisions in regard to immigration work undertaken in behalf of the Edmonton Chr. Ref. Churches and the Edmonton Chr. Ref. Immigration Society, such as: Appointment of fieldman; Supervision of the work of the fieldman; spending of the funds put at its disposal by the Churches and the Immigration Society.
4. Members of the committee shall report to their own consistories and or Society.
5. Upon notification from the fieldman, the respective committee members shall visit new immigrants as soon as possible and keep in contact with them for after care. Committee members shall notify their minister about addresses of new immigrants in order that contact with the Church may be established.
6. In the fall of each year the committee shall make a survey of the immigration possiblities for the coming year and make recommandations to the consistories and the Immigration Society, asking for a quota sufficient to provide the means for the proposed program.
7. The correspondence with prospective immigrants, the applications for relatives, the issue of guaranteeforms and the contact with the Central office (Mr. J. VANDERVLIET) shall be handled by the administrator of the Imm. Society.
8. The fieldman appointed by the committee shall work in close contact with the contactman from the Churches and the administrator of the Imm. Society.
9. The fieldman shall seek the full co-operation of the officers of the Canadian Immigration Department and the Colonization Department of the Railways.
10. The task of the fieldman appointed by the committee shall be:
    a. to foster immigration where possible in order to build up the local Churches.
    b. to meet immigrants when they arrive by train, plane or otherwise.
    c. to find temporary lodging for new immigrants among members of our Churches. (Reimbursement not to exeed $1.00 per persoon per day, to be paid by the immigrants and guaranteed by the Immigration Society).
    d. to inform new immigrants about church locations and if necessary arrange to have them picked up for church services.
    e. to find suitable work for the new immigrants.
    f. to act as arbiter in case of trouble between the immigrant and his employer.
    g. to find housing accomandation for the new immigrants and assist them in the arrangements for the delivery of their household effects.
    h. to perform a reasonable amount of after care not to exeed one year.
    i. to consult with the contactman in case of urgent and important matters.
    j. to report to the committee members of the respective churches about the lodging place and or permanent address of new immigrants.
    k. to submit every 20th of the month a full report of his activities, including:
       Number and name of arrivals,
       Temporary lodging,
       Church contacted,
       Placement,
       Permanent residence,
       After care performed,
       Expected arrivals for next month,
       Contacts with officials,
       Outlook of immigrants in general.

    This report to be send to the administrator of the Imm. Society, who in turn will send copies to all Committee members.
11. The fieldman shall keep all information about immigrants confidential.
12. The fieldman shall have to arrange his holidays in such a way that these do not coincide with the absence of the contactman and or the administrator of the Immigration Society.

TWEE STANDPUNTEN

In Amerika worden door de regering, tegen voordelige rente, leningen verstrekt aan allerlei onderwijs-inrichtingen, om deze in staat te stellen hun bouw-programma's uit te voeren.

In September 1959 werd een lening van $500.000 aan de R.K. Universiteit van Puerto Rico goedgekeurd voor de bouw van slaapzalen en een dienstgebouw, waarin de eetzalen en de recreatie-ruimten zullen worden ondergebracht.

Het Wayland Baptist College van Plainview, Texas, kreeg op zijn verzoek een regeringslening van $668.000 aangeboden. Maar na de zaak opnieuw "ernstig te hebben overwogen" werd besloten "het beginsel vast te houden". President A. Hope Owen deelde mee dat het "College" werd "geconfronteerd met de vraag alléén te betrouwen op de primaire bron, God, of zich te wenden tot de secondaire bron, de regering, om het gebouw te verschaffen". Nadat de lening was goedgekeurd drong Tom Parrish, de vice-president er bij het bestuur op aan zijn standpunt opnieuw ernstig te overwegen. Hij zeide: Naar mijn gevoel is Wayland, als christelijke instelling, een geloofszaak, die moet worden opgebouwd en onderhouden door vrijwillige contributies. Wij hebben er bezwaar tegen dat belastingdollars worden gebruikt voor andere kerkelijke instellingen en wij kunnen geen belastingdollars vragen om in ons voordeel te worden gebruikt.

(I.C.N.)

Traditie verandert

Wij lazen in "Kerknieuws":

Een dominee op een fiets of bromfiets is tegenwoordig de gewoonste zaak van de wereld. Maar dat is niet altijd zo geweest. Luister u maar even naar hetgeen het Zeeuws Dagblad daarvan vertelt. Het merkt op, dat fietsende dominees het vroeger niet gemakkelijk hadden. Fietsen immers strookte niet met de waardigheid van het ambt.

"Op sommige plaatsen" — zo schrijft het blad — "was de dominee een vooruitstrevende man. Zoals te Hengelo (Gld.), waar ds. J. L. Pierson in 1900 de eerste rijwielbezitter van het dorp werd, toen hij — met een waardige vaart — op zijn nieuw gekochte fiets Hengelo binnenreed.

Dàar gaf het geen moeilijkheden. Maar in Utrecht leefde omstreeks 1895 een dominee, die het beslist niet aandurfde een rijwiel te bestijgen. Toch had hij wel een fiets maar . . . deze stond te Hilversum. Wilde de dominee een ritje gaan maken, dan kocht hij een treinretourtje Hilversum. In het Gooi was hij ongekend en daar kon hij met een gerust hart rondpeddelen.

Dr. J. H. Gunning, van 1894 tot 1913 hervormd predikant te Utrecht — als "de man van Pniël" en als vooroorlogse radiospreker bij ouderen nog wel bekend — wilde bij zijn komst te Utrecht een fiets kopen. Niet voor plezierritjes maar om zich wat sneller door zijn wijk te kunnen bewegen. Zijn voornemen lekte uit en op een goede dag belde een diaken bij zijn pastorie aan.

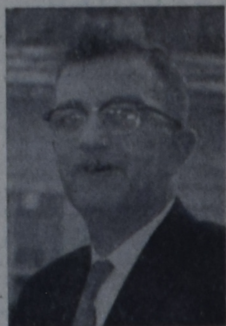
"Deze broeder" — aldus Gunning — "kwam mij ernstig en dringend verzoeken geen aanstoot te geven door vélocipéde te gaan rijden. De ergenis daarover zou groot zijn, verzekerde mij de Broederambtsdrager."

"Toen ik de goede man uitliet" — gaat Gunning verder — . . . . stond zijn eigen rijwiel voor de deur! Een diaken, ja dat ging nog, maar een dominee op de fiets . . . nee, dat was toch heel bedenkelijk."

Toch heeft Gunning zich hieraan niet gestoord. Hij kocht een fiets en de gemeente wende er gauw aan. Spoedig volgden andere predikanten zijn voorbeeld.

Ds. F. G. Petersen, die in 1900 als predikant aan de gereformeerde kerk van Veendam verbonden werd, schafte zich een fiets aan om de veraf wonenden te bezoeken. De gemeente maakte grote bezwaren, maar de dominee pikte het handig in. Hij gebruikte zijn fiets de eerste tijd alleen maar als men hem ergens snel nodig had, ingeval van ernstige ziekte e.d. Dan was het toch wel goed dat dominee zich snel verplaatsen kon in de uitgestrekte veenkoloniën. Later gebruikte hij zijn fiets elke dag en nog later was hij een der eersten die een motorfiets kocht.

Maar in het conservatieve Scheveningen had het nog heel wat voeten in de aarde voor (in 1912) de hervormde predikant, ds. Tichelman, een fiets ging gebruiken. Zoiets was in Scheveningen nog nooit vertoond!

HIER GAAN WE DAN

JA, New Way Furniture and Appliances

Hamilton, at 1109 Main St. East at the Delta

is klaar voor de Spring drukte

De keuze is groot en we kunnen gerust zeggen: *DE PRIJZEN ZIJN LAAG.*

Wij hebben dit jaar extra veel werk gedaan aan de inkoop, en als U de prijzen ziet, dan zult U zeggen:
Men slaagt beter en voordiger
bij MARTIN SLAGER van NEW WAY FURNITURE

2 pc. DAVENPORTS — **$ 139.95**
Eerste klas bekleding

5 pc. KITCHENSET met uittrekbare tafel — **$ 39.95**

3 pc. BEDROOM SUITE . . . . . . — **$ 79.95**
(dresser, chest of drawers en bed)

Deze 3 rooms tesamen voor — **$ 257.85**

1 Coffee Table 9.95
2 Table Lamps . . . . 16.—
1 Floorlamp 14.95

Dus U is klaar voor — **$ 298.75**

De moderne ZWEEDSE STIJL MEUBELEN
komen er steeds meer in, en de grootste keuze in Hamilton vindt U bij ons. En de prijzen vallen U mee. U heeft reeds een
2 pc. Bankstel met houten leuningen
in de moderne stijl voor .... $ 129.95

IEDEREEN ROEPT OVER DE PRACHT KEUZE IN
SLAAPKAMERS
DIE U KUNT ZIEN BIJ NEW WAY FURNITURE
U kunt uitzoeken van $ 79.— tot $ 600.—, in walnut, blond, Zweeds walnut, enz.
Een set moeten wij nog even extra naar voren brengen. Het is een set dat wij extra voordelig konden kopen.
Het is gemaakt bij Fitton Parker, dus een beter kwaliteitsfabrikaat, en wordt normaal verkocht voor $ 299.—. Onze prijs is echter slechts — **$ 229.95**

Grote keuze in LOSSE STOELEN,
TAFELS, LAMPEN, enz.

HOLLANDSE WOLLEN DEKENS
vanaf $ 9.50

Phone LI. 9-1032	NO DOWNPAYMENT 24 Months to pay

Waarde Coupon

Deze coupon heeft een waarde van 5% voor alle gekochte producten.

Donderdag 17 Maart
Vrijdag 18 „
en Zaterdag 19 „

Een partij Bedden
van $59.25, nu voor $ 29.99

Voor de liefhebbers!

1 24" volledig automatic ELECTRIC RANGE, met klok en timer. Brand new. . . . . $ 169.95
1 8 cu. feet McClary REFRIGERATOR . . . . $ 179.95
1 12 cu. feet Roy REFRIGERATOR . . . . $ 279.95
1 10 cu. feet Coronado REFRIGERATOR . . $ 189.95
1 Stereo Radio Record Changer, was $ 449.— . . $ 279.95
1 „ „ „ „ was $ 599.— . . $ 419.95
1 Electrohome T.V., Radio en Record Combination, was $ 599.—, nu $ 399.—
1 gebruikte Philips T.V., 21", 3 jaar oud . . . $ 99.95
1 gebruikt BANKSTEL, grijs in goede conditie . $ 59.95
1 „ „ beige „ „ „ . $ 59.95
1 „ Radio Combination, met automatic record changer $ 79.95
1 „ Radio Record Combination met korte golf $ 99.95

Spreek met Martin Slager
en 't komt in orde!

AIRFOAM PILLOWS, cash and carry . . . . . $ 1.79
Een zeer voordelige aanbieding in Electrohome Television en Radio's
CLOCK RADIOS . . . . $ 39.95
RADIOS met 2 speakers . . . . . . $ 39.95
Andere soorten . . . . $ 17.98
De beroemde ELECTROHOME T.V. vanaf $ 239.95

Voor jongelui: speciale "package deals"

MOGEN WIJ
U VERWACHTEN?

NEW WAY

Furniture and Appliances

1109 Main Street E., at the Delta, Hamilton, Ont.

Waar U wordt bediend
door Martin Slager

Open tot 9 uur 's avonds

Phone LI. 9-1032

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Port Arthur, Ont. L. Tamminga te Smithers, B.C.

Beroepen te Edmonton, Alta. (Second Church) J. C. Verbrugge te Chatham, Ont., die deze gemeente van 1951 tot 1955 als eerste predikant diende.

Beroepen te Red Deer, Alta, J. C. Verbrugge te Chatham, Ont. Te Jarvis, Ont. H. v. d. Kam te Jenison, Mich.

Aangenomen naar Springdale, Ont. P. Kranenburg te Athens, Ont.

Bedankt voor Collingwood, Ont. L. Tamminga te Smithers, B.C.

Kerkbouw

De Christian Reformed Church te Woodstock, Ont., besloot op 10 Maart om nog dit jaar een nieuwe kerk te bouwen.

De kosten daarvan zullen omstreeks tachtig duizend dollars zijn.

Doel is te bouwen op het terrein, hetwelk een paar jaar geleden voor dat doel is aangekocht.

Het oude gebouw zal verkocht worden.

B. Z.

FREE CHR. REF. CHURCH

Aangenomen naar Aldergrove, B.C. Jac. Overduin te St. Thomas, Ont.

SCHOOLNIEUWS

BOWMANVILLE, ONT. — Op de algemene vergadering welke op 5 maart werd gehouden, heeft onze vereniging besloten om dit jaar met de 9de klas te beginnen en volgend jaar met de 10de klas. Het bleek op deze vergadering welke belegd was om de noodzaak van Junior highschool te bespreken, dat een grote meerderheid van de aanwezigen zich uitsprak voor het starten van de negende klas dit jaar.

Onze vierlokalen school met 4 leerkrachten en 136 leerlingen, moet deze zomer weer uitgebereid worden. Een plan om vier lokalen bij te bouwen werd getoond. Gehoopt wordt dit weer met "free labour" te doen evenals in 1957 toen het gelukte om de kosten van de vier lokalen school beneden $26000.— te houden.

Vorig jaar werd besloten om indien mogelijk ook thans de nieuwbouw schuldvrij neer te zetten, zoals ook in 1957 het geval was. Een building drive is in volle gang, gevraagd wordt $160 per actief schoolsupporter, dit is ongeveer dubbel de gemiddelde jaarlijkse vrijwillige bijdrage, door welke onze school nu reeds 3 jaar lang gefinancierd wordt.

Onze gemeente is rijk gezegend met liefde voor de Chr. school en gehoopt wordt, dat ook diegenen welke nu nog niet met blijmoedigheid aan de school kunnen geven, zo gezegend worden, dat ze ons spoedig mogen helpen.

De voorzitter, Mr. Feddema, dankte de aanwezigen en sprak de hoop uit dat ook dit besluit, door God welke het ons alles mogelijk moet maken rijkelijk gezegend mag worden.

D. B.

Due to increased enrollment the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL in Ontario, Canada invites applications for an

ADDITIONAL TEACHING POSITION

in English and Social Studies. Send applications, fully stating qualifications and references, to Rev. John Ehlers, R.R. 3, HANNON, Ontario, Canada.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements . .	$ 2.50
Marriage and anniversaries . . .	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With deep gratitude to God, we are happy to announce the birth of our daughter and sister

ARLENE MARGARET

March 8, 1960.

Mr. & Mrs. J. J.Stam
Charles
Carla
Keith

124 Henry Street,
Trenton, Ont.

26 Maart is de dag waarop wij met onze ouders,

LOUIS PRAAMSMA
en
PETRONELLA JOHANNA PRAAMSMA—VLIETSTRA

D.V. hun 25-jarige echtvereniging hopen te gedenken.

Dat de Here onze ouders nog vele jaren voor elkaar en voor ons moge sparen is de wens van:

Riemer
Lineke
Joke
Wim
Herman en
Christien.

27 John Street,
Willowdale, Ont.

D.V. 28 Maart a.s. zijn onze geliefde ouders

HENDRIK KASSIES
en
BERENDINA KASSIES—WESTERIK

30 jaar getrouwd.

Wij hopen dit met hen te herdenken op Zaterdag 26 Maart a.s.

Hun dankbare kinderen:
Joke & Henk
Jan & Annie
Gert
Diane
Corrie
en 3 kleinkinderen.

Receptie: 26 Maart van 2—5 uur, 42 Denison Rd. West, Weston, Ont.

TE KOOP

Een klein boerderijtje in de kom van het dorp Mitchell. 12 acre grasland, mooi rood brick huis, zeven kamers, badkamer en kelder met furnace. Een flinke barn, garage, en werkplaats. Alles in zeer goede staat. Te bevragen bij J. Heyink, Francis Street, Mitchell, Ont. Phone 140J.

FARMS FOR SALE

100 ACRE MIXED FARM

7 kamer huis, 4 slaapkamers. Grote barn. Kleigrond. 8 mijl van Welandport. Vraagprijs $ 11,000.00, $ 3000.00 down.

100 ACRE DAIRY FARM

Groot huis, van alle gemakken voorzien, badkamer, furnace. Beste barn, machineschuur, cement silo. Holstein vee. Melkcontract. Alle machinerie: tractors, baler, combine, enz. enz. 14 mijl van Hamilton, Ont. Vraagprijs $ 45,000.00, down $ 15,000.00.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

On Friday morning, March 4th, 1960 the Lord has taken unto Himself into His Heavenly Glory my beloved husband and our beloved father and grandfather

EVERT HUIBERS,

at the age of 49.

"For to me to live is Christ and to die is gain."

Mary Huibers—Lindhout
Eva Schinkel—Huibers.
Bob Schinkel
John Huibers
Gerda Huibers—Schinkel
Charles Huibers
And grandchildren.

The Lord took to Him in His Kingdom, our beloved brother in law

EVERT HUIBERS

"For to me to live is Christ, and to die is gain."

Mr. and Mrs. W. Postma, Arnprior.
Mr. and Mrs. C. Lindhout, Orangeville.
Mr. and Mrs. Wm. Fraser, Arnprior.
Mr. and Mrs. D. Botma, Chesley.

Arnprior, Ont.
March 4, 1960.

Na een zeer geduldig gedragen lijden is, in de volle zekerheid des geloofs, ontslapen onze lieve Broeder en Oom

AUKE HIEMSTRA,

echtgenoot van M. Ruchen, in de ouderdom van 57 jaar.

Ps. 17 : 8 (ber.).

Kingsmill, Ont.

De diepbedroefden:
Fam. W. de Roos.

Fenwick, 27 Febr. 1960.
R.R. 3.

Te koop:

¾ Section Farm

6 mile van town, en Chr. Ref. Church. 380 acres broken, 65 summerfallow, de rest bos. Buildings, good well, power, on gravel road. Volle prijs slechts $ 15,000.00 met laag downpayment. Schrijf aan eigenaar voor meer inlichtingen. B. Van Staalduinen, 5713 - 57th St., Red Deer, Alberta. Phone 3026.

EXPERIENCED MARRIED MAN WANTED

Capable of taking full charge of laying flock on poultry and beef cattle farm. Could use father and son team. Separate house. Work record and character references required. Apply giving full particulars to Edison Forrest, Hensall, Ont.

200 ACRES, NEAR OTTAWA,

paved road. Milk contract 43,800 lbs. monthly. No stones. Brick home. Excellent barns. Bulk cooler. 2 silos, stable cleaner. Power machinery. 2 tractors. 70 milking Holsteins. Gerald Morris, Real Estate Broker, Metcalfe, Ont., Telephone 18.

Gevraagd:

JONGE MAN

voor help op dairy farm. Moet kunnen tractor rijden en genegen te melken (mach.). Farm 2 mijl van Aylmer. Schrijf of bezoek: N. Buis, R.R. 1, Kingsmill, Ont.

Gevraagd:

BETROUWBARE JONGE MAN

voor gemengd bedrijf. Getrouwd. Huis direct beschikbaar. 10 mijl vanaf Chr. Reformed Church en school. H. Tuinema, R.R. 1, Inglewood. Phone 590J3.

TE KOOP

118 acre farm. 1 Mijl van Highway, barn en garage. Solied huis met 5 bedrooms. Moderne kitchen en furnace. 15 Acre bush en springcreek. Bus voor Chr. School komt langs. Prijs $15.000.—.

Terms can be arranged.

H. Petersen
R.R. 1,
Bright, Ont.

TIMMERMAN

middelbare leeftijd, reeds lang in Canada, bekend zowel met groot als klein werk, zoekt werk, nu of later, onverschillig waar in Ontario. Heb car, gereedschap en electrisch gereedschap. Brieven onder no. 1279, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Dairy farmer needs

MARRIED HELP

Must be reliable, competent, experienced. Separate living quarters. Write, giving details, to Box 885, Orangeville, Ont.

MARRIED HELP WANTED

on beef farm. House is available. Must be experienced with machinery. State age, experience etc. to Box 911, Orangeville, Ont.

ZOEKT U WERK?

Farm, cement, houtwerk en andere bezigheden, ook enkele zaken en farms te koop, schrijf spoedig naar W. Sluys Sr., Box 135, Dresden, Ontario. Tel. MU 3-2668.

GAAT U DEZE LENTE EEN FARM KOPEN?

Kom eerst een kijkje nemen in de Ottawa-Valley voor U besluit! Dit is een eerste klas farmdistrict op geringe afstand van onze snelgroeiende nationale hoofdstad, en zijn steeds toenemende markt voor farmprodukten.
Het Emigratie Comité der Chr. Ref. Church te Navan wil U gaarne van dienst zijn met alle gewenste inlichtingen.
Mocht U werk zoeken op een farm, wij kunnen enkele gezinnen plaatsen en tevens enige alleenstaande personen.
Contact: S. de Jong, Alfred; H. Snippe, phone 17R3, Navan; D. Nijhuis, phone 14R13, Navan; H. Staal, R.R. 2, Russell.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....